DjÃ¶fullinn

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Drama, Romance
Language: Hungarian
Characters: Hiccup, Toothless
Pairings: Hiccup/Toothless
Status: Completed
Published: 2014-01-22 14:00:12
Updated: 2014-01-22 14:00:12
Packaged: 2016-04-26 17:33:13
Rating: K+
Chapters: 7
Words: 13,956
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Ember!Fogatlan x Hablaty [akart lenni...]. A mozi utÃ¡n jÃ¡tszÃ³dik nem sokkal. Hablaty Ã©s Fogatlan viharbÃ³l menekÃ¼lve egy boszorkÃ¡ny barlangjÃ¡ban talÃ¡ljÃ¡k magukat, mely boszorkÃ¡ny tartozik Fogatlannak, aki azt kÃ©ri, ember lehessen. Az egyÃ¼ttÃ©lÃ©s azonban nehezebb, mint vÃ¡rtÃ¡k... AjÃ¡nlva Tinnek, jÃ³ olvasÃ¡st!

1. ProlÃ³gus

DjÃ¶fullinn

ProlÃ³gus

ElÅ‘fordul, hogy elveszÃ-tesz valakit, aki mindennÃ©l fontosabb szÃ¡modra. Ilyenkor egy vilÃ¡g tÃ¶rik Ã¶ssze benned, pontosan az a vilÃ¡g, ami eddig olyan csodÃ¡latos volt, mint mondjuk egy szivÃ¡rvÃ¡ny; Ã©s ezutÃ¡n olyan lesz, mintha egy Ã¼res jÃ©gmezÅ‘n sÃ©tÃ¡lnÃ¡l keresztÃ¼l szÃ¼rkÃ¼letkor. Borzalmas Ã©rzÃ©s. HiÃ¡ba tudod, hogy a szÃ-nek ott vannak elÅ‘tted, kÃ©ptelen vagy lÃ¡tni Å‘ket. EnnÃ©l mÃ©g az is jobb, mikor egy VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l buzogÃ¡nyfarka szÃ©tzÃºzza a lÃ¡badat. Azt lehet pÃ³tolni, de a lelked csonka marad Ã©s bÃ©na. Ã–rÃ¶kre.

Az utazÃ³ hosszÃº kÃ¶penye alÃ³l elÅ‘vett egy kopott, gyÅ±rÃ¶tt, itt-ott koszos, a szÃ©lein szakadt pergamenlapot, Ã©s Ã³vatosan, nagy gonddal Ã©s odafigyelÃ©ssel szÃ©thajtogatta a pulton, vigyÃ¡zva, nehogy beleÃ©rjen valami foltba vagy vÃ-zbe. Fekete tintarajz volt rajta, igazi mÅ±vÃ©szi Ã©rtÃ©k. HosszÃº hajÃº, finom vonÃ¡sÃº fiÃºt Ã¡brÃ¡zolt, a szemei mellett furcsa, fekete sebhelyekkel, Ã¡llÃ³ pupillÃ¡s tekintettel, hegyes fogakkal. BÃ¡rki azt mondta volna rÃ¡, valamifÃ©le dÃ©mon, de az utazÃ³ azt mondta, hogy a barÃ¡tja. Szeretne vele talÃ¡lkozni.
>- Nem lÃ¡tta vÃ©letlenÃ¼l ezt a fiÃºt? â€“ mutatta tÃ¶bbszÃ¡zadjÃ¡ra az Ã©ppen aktuÃ¡lis helyi fogadÃ³snak a kÃ©pet.
>- Nagyon sok ember

fordul itt meg, ez egy forgalmas hely â€“ csÃ³vÃ¡lta a fejÃ©t a fÃ©rfi. â€“ Azon felÃ¼l csak egy Ã©ve vagyok itt, korÃ¡bban a bÃ¡tyÃ¡mÃ© volt a hely. Azt mondod, hogy a barÃ¡tod Ãºgy nÃ©gy Ã©ve jÃ¡rhatott erre. â€“ Az utazÃ³ Ã¶sszehajtotta a papÃ-rt, Ã©s eltette. SzomorkÃ¡san nevetett egy kicsit.

>- Igen, kissÃ© hosszÃº idÅ‘ â€“ mondta. â€“ De azÃ©rt kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Tudna esetleg valamit inni adni?
- Van pÃ©nzed? â€“ vonta fel szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t a fogadÃ³s, ahogy vÃ©gigpillantott kopott, elnyÅ±tt ruhÃ¡in.

>- Ne aggÃ³djon, megfizetem.
- Tartsd a szavad, kÃ¶lyÃ¶k, kÃ¼lÃ¶nben itt maradsz mosogatni â€“ fenyegette meg, ahogy elÃ© lÃ¶kÃ¶tt egy korsÃ³t. Az utazÃ³ elmosolyodott, most valamivel vidÃ¡mabban, Ã©s odament egy asztalhoz. KissÃ© sÃ¡ntÃ-tott a bal lÃ¡bÃ¡ra. AmÃºgy nem tÅ±nt Ã¶regnek, valahol a hÃºszas Ã©vei elejÃ©n, mÃ¡r nem gyerek, Ã©s mÃ©g nem teljesen fÃ©rfi. HatÃ¡rozott, erÅ‘s kiÃ¡llÃ¡sÃº. Bal kÃ©zzel fogta meg a korsÃ³t, Ã©s egy szuszra felhajtotta. A fogadÃ³s fÃ©loldalasan mosolygott csak, talÃ¡n nem olyan Ã©getnivalÃ³ kÃ¶lyÃ¶k, mint elsÅ‘re gondolta. A ruhÃ¡zkodÃ¡sÃ¡bÃ³l Ã-tÃ©lve nem kÃ¶rnyÃ©ki. â€“ Honnan vetett ide a sors?

>- Ã‰szakrÃ³l jÃ¶ttem, egy szigetrÅ‘l â€“ felelte, Ã©s ruhÃ¡i alÃ³l elÅ‘vett pÃ¡r pergamenlapot, amit valami erÅ‘sre font kÃ¶tÃ©llel fogott Ã¶ssze, s aztÃ¡n egy darab szenet, amivel felfirkantott valamit az egyikre. KÃ¶zben fel sem nÃ©zett. Bal kÃ©zzel Ã-rt, furcsa rovÃ¡sokkal.
- Ã‰szaki, mutasd csak azt a rajzot â€“ szÃ³lt valaki a terem belsejÃ©ben lÃ©vÅ‘ fÃ©lhomÃ¡lybÃ³l. Az utazÃ³ megdermedt, felegyenesedett, Ã¶sszecsapta a fÃ¼zetecskÃ©t Ã©s hÃ¡trafordult.

>- TalÃ¡n tÃ¶bb szemed van, jÃ³ uram, mint valamennyiÃ¼nknek? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte vidÃ¡man.
- Meglehet â€“ hagyta rÃ¡ amaz, nem vette fel a pimaszsÃ¡got. A fiatalabb felugrott a helyÃ©rÅ‘l, odament hozzÃ¡, megismÃ©telte az elÅ‘bbi ceremÃ³niÃ¡t a papÃ-rral. A csavargÃ³ a sÃ¶tÃ©tben sokÃ¡ig hÃ¼mmÃ¶gÃ¶tt felette. â€“ EmlÃ©kszem rÃ¡ â€“ szÃ³lalt meg vÃ©gÃ¼l. â€“ DÃ©lnek haladt tovÃ¡bb, Ã©s kÃ©tes hÃ-rÅ± alakok utÃ¡n Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt.

>- Mit jelent, hogy kÃ©tes hÃ-rÅ±? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ az utazÃ³. A mÃ¡sik hirtelen kinyÃºlt, megragadta a kÃ¶lyÃ¶k kÃ¶penyÃ©t, Ã©s odarÃ¡ntotta magÃ¡hoz, elÃ©g kÃ¶zel.
- BoszorkÃ¡nyok! â€“ suttogta. â€“ VarÃ¡zslÃ³k! SÃ¡rkÃ¡nyok! MÃ¡glyÃ¡ra valÃ³ tÃ¡rsasÃ¡g! Ha kedves az Ã©leted, leteszel a barÃ¡todrÃ³l, lehet, hogy mÃ¡r megÃ©gettÃ©k. â€“ Az utazÃ³ lefejtette magÃ¡rÃ³l a mÃ¡sik kezÃ©t, eltÃ¼ntette a papÃ-rt, Ã©s halkan, rÃ¶viden nevetett egy kicsit.

>- KÃ¶tve hiszem, de kÃ¶szÃ¶nÃ¶m a figyelmeztetÃ©st â€“ mondta. â€“ IgazÃ¡n. Sokat segÃ-t.
- Hogy hÃ-vjÃ¡k ezt a te barÃ¡todat? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ a fogadÃ³s, mikor lÃ¡tta, hogy az utazÃ³ szedelÅ‘dzkÃ¶dni kezd. A kÃ¶lyÃ¶k az ajtÃ³bÃ³l fordult vissza, zÃ¶ld szemei megcsillantak, Ã©s egy olyan szÃ³val vÃ¡laszolt, amit egyikÃ¼k sem Ã©rtett:

><em>- NÃ¡ttskugga<em>_Ã¦__tt._

KÃ©t vagy hÃ¡rom hÃ©ttel kÃ©sÅ‘bb az utazÃ³ bekopogtatott egy hÃ¡zhoz, mely egy nagyobbacska falu legvÃ©gÃ©n Ã¡llt, messze a forgalmas ÃºttÃ³l, de mÃ©g kÃ¶zel a tengerhez. Odakint mÃ¡r szÃ¼rkÃ¼lt, Ã-gy a kitÃ¡rulÃ³ ajtÃ³n kiszÃ¶kÅ‘ fÃ©ny az Å‘ arcÃ¡t vilÃ¡gÃ-totta meg, de Ã-gy is azonnal felismerte az ajtÃ³nyitÃ³t.

><em> Ã‰jfÃºria!<em>, akart kiszÃ¶kni a torkÃ¡n akaratlanul a kiÃ¡ltÃ¡s, Ã¡m a mÃ¡sik gyorsabb volt, nekiugrott, leterÃ-tette a lÃ¡bÃ¡rÃ³l, Ã©s testÃ©vel a fÃ¶ldhÃ¶z szegezte. Sziszegett Ã©s morgott, sÃ¶tÃ©t pupillÃ¡i rÃ©snyire hÃºzÃ³dtak Ã¶ssze, ahogy vÃ¡llainÃ¡l leszorÃ-totta a mÃ¡sikat, Ã©s az arcÃ¡ba nÃ©zett.

>- Mit keresel te itt?! â€“ szegezte neki a kÃ©rdÃ©st.
- Ã‰n is Ã¶rÃ¼lÃ¶k a viszontlÃ¡tÃ¡snak, Fogatlan â€“ nyÃ¶gte ki a vÃ¡laszt. â€“ Nem mÃ¡sznÃ¡l le rÃ³lam?

2. Barlang, boszorkÃ¡ny

I. Fejezet

~Barlang, boszorkÃ¡ny~

Itt Hibbanton minden kicsit szeszÃ©lyes. Az istenek, a vikingek, a sÃ¡rkÃ¡nyok, a tenger, Ã©s az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s is. SzÃ³val elÅ‘fordul, hogy elindulsz, Ã©s egyszerre csak nyakadba szakad a hÃ³ vagy jÃ©gvihar, Ã©s a szÃ©l. A szÃ©l, ami sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton nem a legjobb. SÅ‘t, mondhatnÃ¡m Ãºgy is, hogy elÃ©g vacak. Ã‰s a viharban bizony, furcsa helyekre keveredhetsz.

VillÃ¡m csapott le alig pÃ¡r mÃ©terre tÅ‘lÃ¼k, fÃ©mes szag terjengett a levegÅ‘ben, Ã©s a havat Ã-gÃ©rÅ‘ felhÅ‘k megszokott illata. Hablatyon Ã¡tvillant a tÃ¶kÃ©letesen Ã©rtelmetlen Ã©s mÃ¡sodlagos gondolat, hogy az Ã©jfÃºria â€“ a villÃ¡mok Ã©s a halÃ¡l istentelen ivadÃ©ka â€“ kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen jÃ³l repÃ¼l viharban, tÃ¶kÃ©letesen elkerÃ¼lve a villÃ¡mokat. Fogatlan megint megprÃ³bÃ¡lt alÃ¡ereszkedni, szÃ¡rnyait Ã¶sszeszorÃ-tva, csak a farkÃ¡val kormÃ¡nyozva a zuhanÃ¡st, Å‘ a nyakÃ¡ra lapult amennyire lehetett, Ã©s hagyta zuhanni, de egy szÃ©lroham megdobta Å‘ket, mielÅ‘tt forogni kezdtek volna, Fogatlan kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, alÃ¡kapott a szÃ©l, balra taszÃ-totta, Ã©s mire megint egyenesebe kerÃ¼lt a vilÃ¡g, tÃºl magasan jÃ¡rtak, hogy landolni tudjanak.
>Reccsent az Ã©g, a villÃ¡m valahol mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k csapott le, borzalmas ricsajjal, Fogatlan hÃ¡tracsapta a fÃ¼leit, Ã©s zuhanÃ¡sba kezdett. Hablaty nem tudott mit tenni, rÃ¡bÃ-zta magÃ¡t a sÃ¡rkÃ¡nyra, neki mÃ¡r fogalma sem volt, hol lehetnek, Ã©s csak imÃ¡dkozott, hogy a barÃ¡tja tudja, milyen helyen lyukadnak ki, s ott Ã¡t tudjÃ¡k vÃ©szelni ezt az idÅ‘t.
ZÃ¶kkenÃ©s, Ã©s hirtelen nyakig fÃºrÃ³dtak a pÃ¡r napja esett hÃ³ba. MÃ©g ez is melegebbnek tÅ±nt, mint a fenti, jeges szÃ©l. Fogatlan villÃ¡mgyorsan kiugrott belÅ‘le, hosszÃº ugrÃ¡sokkal vÃ¡gtatott a mÃ©ly hÃ³ban, szembe szÃ©lnek, Ã©s Hablaty nem fÃ¡rasztotta magÃ¡t azzal, hogy gondolkodjon rajta, vajon hovÃ¡ tartanak ebben az istentelen idÅ‘ben, a szÃ¼rkÃ¼letben. Csak azt vette Ã©szre, hogy felfelÃ© haladnak, talÃ¡n egy domb, vagy egy hegyoldalon, s felÃ¼lrÅ‘l, a szÃ©l zÃºgÃ¡sÃ¡n kÃ-vÃ¼l valami mÃ©g hallatszik... valami ismerÅ‘s morajlÃ¡s, valami, ami azt sÃºgta, _ j_ . Nem akart felnÃ©zni, nem akarta lÃ¡tni, mi felÃ© tartanak ilyen sebesen, mÃ©gis megtette. FelettÃ¼k a visszhangzÃ³ mennydÃ¶rgÃ©stÅ‘l elszabadult lavina zÃºgott lefelÃ©, elsÃ¶pÃ¶rve mindent, ami ÃºtjÃ¡ba kerÃ¼lt, a sÃ¡rkÃ¡ny pedig csak rohant felÃ©, mintha mi sem lenne termÃ©szetesebb. MÃ©terek vÃ¡lasztottÃ¡k csak el a robajlÃ³, gyilkos hÃ³tÃ³l, Ã©s Hablaty kÃ©ptelen volt levenni a szemÃ©t a hÃ³fehÃ©r tÃ¶megtÅ‘l, melynek elÅ‘futÃ¡rai, a fagyott, felkavarodott porhÃ³rajtok mÃ¡r csipkedtÃ©k az arcÃ¡t, a ruhÃ¡i alÃ¡ ettÃ©k magÃ¡t, hidegÃ¼k belemart a lÃ¡bÃ¡ba, ott ahol Ã©rzÃ©keny, Ã©s aztÃ¡n sÃ¶tÃ©tsÃ©g.
>A hÃ³ lezÃºdult mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k, sÃ¶tÃ©tbe borÃ-tva Å‘ket, de Å‘k ketten szÃ¡razon voltak. Fogatlan ugrott mÃ©g kettÅ‘t elÅ‘re, aztÃ¡n mÃ©lyet szusszantva megÃ¡llt, Ã©s a fiÃº most vette Ã©szre, hogy zihÃ¡l. Hosszan fÃºjta ki a levegÅ‘t.
- Azt hittem, vÃ©gÃ¼nk... â€“ motyogta maga elÃ©. â€“ HovÃ¡ hoztÃ¡l? TudnÃ¡l egy kis fÃ©nyt csinÃ¡lni?

>A lÃ¡nggÃ¶mb elÅ‘resuhant majd felrobbant, egy hosszÃº barlangot vilÃ¡gÃ-tott meg.
- MÃ©g jÃ³, hogy hoztam magammal ezt-azt... â€“ LecsÃºszott a nyeregbÅ‘l, Ã©s tapogatÃ³zva megkereste azt a fikarcnyi tÅ±zifÃ¡t, amit az Ãºtra csomagolt. â€“ A szÃ¡d elÃ© tartom, rendben? PrÃ³bÃ¡ld nem leÃ©getni a kezem, jÃ³? â€“ Ã“vatosan vÃ©gighÃºzta szabad kezÃ©t a sÃ¡rkÃ¡ny oldalÃ¡n, ahogy elÅ‘re lÃ©pett mellette. TapogatÃ³zva lÃ©pett, a jobb lÃ¡bÃ¡t csÃºsztatta elÅ‘re, kavicsok csikorogtak a talpa alatt, Ã©s Fogatlan orrÃ¡ra tette a kezÃ©t kÃ¶zben, majd elvette, mikor elÃ© tartotta az Ã¡gat. â€“ JÃ³l van, akkor most fÃºjj egy kis tÃ¼zet â€“ kÃ©rte. Fellobbant a fÃ©ny, Ã©s az Ã¡g is felgyulladt. â€“ Huh, rendben. Te tudod, hol vagyunk?
>A sÃ¡rkÃ¡ny ugrott egyet elÅ‘re, amit Hablaty hatÃ¡rozott igennek vett, Ã©s elindult a barlangban, befelÃ©. Idekint Ãºgyis megfagynÃ¡nak, Ãºgyhogy utÃ¡na lÃ©pett, egyszerre figyelve a kanyarulatokra, Ã©s a lÃ¡ba elÃ©. Nehezen szokta meg, hogy az Ãºj lÃ¡b csak minimÃ¡lisan alkalmazkodik a terepviszonyokhoz, kisebb a felÃ¼lete, az illesztÃ©snÃ©l gyakran vÃ¶rÃ¶sre marta a bÅ‘rÃ©t a hideg, Ã©s egy kicsit bicegett is miatta, hiÃ¡ba minden eszkÃ¡bÃ¡lÃ¡s, vagy Ã¼gyes prÃ³bÃ¡lkozÃ¡s, teljesen nem tudta helyettesÃ-teni az eredetit â€“ de Ãºgy Ã©rezte, megÃ©rdemli.
MegÃ©rdemli azÃ©rt, amit Fogatlannal tett, amiÃ©rt a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¶nmagÃ¡tÃ³l mÃ¡r nem kÃ©pes repÃ¼lni, Ã©s azaz Ã³riÃ¡si sÃ¡rkÃ¡ny, a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l mindannyiukat terrorban tartotta, a legyÅ‘zÃ©se kÃ¶zben szerzett sÃ©rÃ¼lÃ©s csekÃ©lysÃ©gnek tÅ±nt ahhoz kÃ©pest, hogy most bÃ©ke van. De a lelkiismerete csak nem hagyta teljesen nyugodni.
>- Az ott... fÃ©ny? Mi van ott? â€“ MegszaporÃ¡zta fÃ¡radt lÃ©pteit, Ã©s hamarosan a barlang egy magas falÃº teremmÃ© terebÃ©lyesedett, kÃ¶zÃ©pÃ¼tt valami vÃ¶rÃ¶sen izzott benne, Hablatynak volt egy tippje, miszerint nem szeretne vele kÃ¶zelebbrÅ‘l megismerkedni.
- Ki van ott? â€“ csattant egy parancsolÃ³ hang, mire a fiÃº Ã¶sszerezzent.
>- Ã‰-Ã©Ã©Ã©Ã©n Hablaty vagyok, Å‘ meg a barÃ¡tom, Fogatlan â€“ hadarta kissÃ© ijedten. â€“ Ã‰s te ki vagy? Itt laksz a hegy belsejÃ©ben? Meg tudod mondani, hol vagyunk pontosan? A kinti szÃ©lviharban kissÃ© eltÃ©vedtÃ¼nk, Ã©s jÃ¶tt az a lavina, Fogatlan meg idehozott engem...
- A sÃ¡rkÃ¡ny hozott ide... â€“ mormogta az ismeretlen, Ã©s mintha az egÃ©sz barlang szÃ³lt volna hozzÃ¡. Fogatlan fÃ¼leit hegyezte, Ã©s ugrÃ¡sra kÃ©szen, feszesen Ã¡llt mellette, de nem Ãºgy tÅ±nt, mint aki tÃ¡madni akar.
>- MiÃ©rt hoztÃ¡l ide? Nem valami barÃ¡tsÃ¡gos ez a hely â€“ jegyezte meg halkan a gazdÃ¡ja.
- Nem maradhattok sokÃ¡ig â€“ jelentette ki a hang, s most mÃ¡r egÃ©szen hallhatÃ³ lett, hogy egy nÅ‘ beszÃ©l.

>- Le-lehet, hogy nem tÅ±nt fel, de<em> odakint vihar van! â€“<em> jegyezte meg kissÃ© kÃ©tsÃ©gbeesve. Nem kÃ¼ldheti ki ez a nÃ©mber Å‘ket csak Ãºgy a fagyhalÃ¡lba!
>- Ahogy az Ã¡gak Ã©s a kÃ¶vek mondjÃ¡k, nÃ©zz magadba, aztÃ¡n nÃ©zz a napba, elvakulsz, de talÃ¡n tÃ¶bbet lÃ¡tsz, mint amennyit szeretnÃ©l â€“ zengett a mÃ©ly hang Ã¼nnepÃ©lyesen.
- Eh? Ez valami fejtÃ¶rÅ‘? Az Ã¡ltalÃ¡ban rÃ-mbe van szedve, nem? Ã‰s mi az, hogy az Ã¡gak meg a kÃ¶vek? Azok nem beszÃ©lnek, tudtad? Ã•h, minek is tÃ©pem a szÃ¡m, te sem figyelsz rÃ¡m. GyerÃ¼nk, cimbi, keressÃ¼nk egy zugot, amiben meghÃºzhatjuk magunkat, mÃ-g elmÃºlik az Ã-tÃ©letidÅ‘, aztÃ¡n befejezzÃ¼k, amiÃ©rt jÃ¶ttÃ¼nk, Ã©s hazamegyÃ¼nk â€“ vÃ¡zolta fel a terveit, Ã©s el is indult, hogy kÃ¶rÃ¼lnÃ©zzen egy kicsit. Fogatlan elszaladt mellette, felugrott egy sziklÃ¡ra Ã©s felmordult, ez a jelzÅ‘ morgÃ¡s volt, Ã©s Hablaty a fÃ©lhomÃ¡lyban utÃ¡na botladozott, hogy megnÃ©zze, mit talÃ¡lt.
>A szikla mÃ¶gÃ¶tt Ã¼lÅ‘ nÅ‘ szemei nem lÃ¡tszottak, mert a kosztÃ³l

Ã¶sszeragadt haja eltakarta azokat. Nem nÃ©zett fel, kevert valamit aprÃ³cska tÅ±z felett, mÃ©g kisebb edÃ©nyben.
- Azt ajÃ¡nlom, sÃ¡rkÃ¡ny, aki hagyod, hogy egy ember rÃ¡d Ã¼ljÃ¶n, ne kontÃ¡rkodj bele a dolgomba â€“ mormogta-zÃ¼mmÃ¶gte, Ã©s Fogatlan mellÃ© ugrott, de a szimatolÃ¡son kÃ-vÃ¼l nem tett semmit. â€“ Mit Ã³hajtasz, Ã©jfÃºria? â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny fura hangokat hallatott, a nÅ‘ mosolyogni lÃ¡tszott.
>- Ki vagy te? ApÃ¡m tudja, hogy itt vagy?
- Nem, Ã©s te sem tudod. Senki nem tudja, csak azok a lÃ©nyek, akik vÃ©letlenÃ¼l keveredtek el eddig. A sÃ¡rkÃ¡ny jÃ¡rt mÃ¡r nÃ¡lam egyszer. MeggyÃºjtotta elhamvadÃ³ tÃ¼zem, ezÃ©rt adÃ³sa vagyok. TehÃ¡t, Ã©jfÃºria, halÃ¡l Ã©s villÃ¡mok fia, mit kÃ©rsz cserÃ©be?
>Fogatlan egÃ©szen kÃ¶zel lÃ©pett az Ã¼lÅ‘hÃ¶z, leÃ¼lt maga is, Ã©s Hablaty felÃ© bÃ¶kÃ¶tt a fejÃ©vel. A nÅ‘ â€“ sÃ¡mÃ¡n talÃ¡n, vagy valamifÃ©le boszorkÃ¡ny? â€“ Ã©lesen felkacagott.
- Furcsa dolgot akarsz, Ã©jfÃºria â€“ mondta. â€“ De ha annyira akarod, megteszem. Figyelmeztetlek: nem lesz kÃ¶nnyÅ±, vÃ¡llalod a nehÃ©zsÃ©geket? SÃ¡rkÃ¡ny az emberek kÃ¶zt, ember a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt, micsoda Ã¶sszekutyult zagyvasÃ¡g, te csinÃ¡ltad ezt?
>- Ã‰n? HÃ¡t Ã©n... Ã©n csak ostobasÃ¡gokat csinÃ¡ltam. Meg Å‘rÃ¼ltsÃ©geket. Semmi kirÃ-vÃ³. â€“ VÃ¡llat vont. Ez igaz is. â€“ Mit akarsz FogatlantÃ³l?
- Az rÃ¡d most nem tartozik. Aludj! â€“ szÃ³lt rÃ¡, Ã©s egy pillanaton belÃ¼l a pillÃ¡i elnehezÃ¼ltek, majd lecsukÃ³dtak.
>MÃ©g hallott valami suttogÃ¡sfÃ©lÃ©t, valami olyasmit, hogy <em>â€žlÃ©gy Ã¶nmagad, lÃ©gy Ã¶nmagad~ menj!"<em>, aztÃ¡n elmosÃ³dott ez is, mint minden mÃ¡s, mikor az ember az Ã¶ntudatlan Ã¡lom hatÃ¡rait Ã¡tlÃ©pi.

Amikor felÃ©bredt, mÃ©g mindig ott fekÃ¼dt bent, egyenletes szuszogÃ¡s Ã©rte, tehÃ¡t Fogatlan biztosan vigyÃ¡zta, amÃ-g aludt. Felnyitotta a szemeit, Ã©s felkiÃ¡ltott rÃ©mÃ¼letÃ©ben. Nem a sÃ¡rkÃ¡ny hajolt fÃ¶lÃ©!
>FelÃ¼lt, Ã©s Ã¼ltÃ©ben csÃºszott hÃ¡tra valamennyit, mÃ-g a hÃ¡ta valami kemÃ©nynek nem Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt, Ã©s kÃ¶rÃ¼lkapta tekintetÃ©t a helyen â€“ Fogatlan sehol. HovÃ¡ lett azaz eszement sÃ¡rkÃ¡ny?! A mÃ¡sik fiÃº jÃ³t nevetett rajta, a fenekÃ©re zuttyant tÅ‘le pÃ¡r lÃ©pÃ©sre, Ãºgy nÃ©zte.
- Te meg ki vagy? â€“ kÃ©rdezte Ãºgy-ahogy megnyugodva.
>- Nem ismersz meg? â€“ dÃ¶ntÃ¶tte fÃ©lre a fejÃ©t a mÃ¡sik, Ã©s sÅ±rÅ±n pislogott.
Hablaty vÃ©gignÃ©zett rajta. SÃ¶tÃ©t ruhÃ¡kban volt, amiknek az anyagÃ¡t nem tudta volna megÃ¡llapÃ-tani, de biztosan nem bÅ‘r Ã©s nem gyapjÃº. Az arca sÃ¡padt fehÃ©r, mint aki nincs eleget levegÅ‘n, Ã¡m mindkÃ©t oldalon, a szemgÃ¶dre kÃ¼lsÅ‘ szÃ©lÃ©n valami fekete barÃ¡zdÃ¡k Ã¼ltek rajta, talÃ¡n korom. A szemei nagyok, Ã©s... aranyszÃ-nÅ±ek, Ã¡llÃ³ pupillÃ¡kkal. Soha nem lÃ¡tott mÃ©g ilyen szempÃ¡rt (emberen). Ã•gy Ã¼lve is feltÅ±nt, hogy csak egy kicsivel testesebb, mint Å‘, Ã©s bizonyÃ¡ra magasabb is valamivel, de ha azt vesszÃ¼k, nem egy erÅ‘s alkat. A szÃ¡ja csibÃ©szes mosolyra gÃ¶rbÃ¼lt, ajkai alÃ³l Ã©les fogak villantak ki.

>- Tudnom kÃ©ne, hogy ki vagy? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte, majd tÃ©mÃ¡t vÃ¡ltott: â€“ Nem lÃ¡ttÃ¡l errefelÃ© egy sÃ¡rkÃ¡nyt? Egy Ã©jfÃºriÃ¡t. â€“ A fiÃº erre felnevetett, aztÃ¡n nÃ©gykÃ©zlÃ¡bra ugrott, Ã©s Ãºgy hajolt felÃ©. Ã‰jfekete, hosszÃº, az arcÃ¡ba lÃ³gÃ³ haja volt.
- Komolyan nem ismersz meg? â€“ kÃ©rdezte villogÃ³ szemekkel, tÃ¡g pupillÃ¡kkal.
>- IzÃ©... Ne haragudj...
- Ã‰n vagyok az! Fogatlan! A sÃ¡rkÃ¡nyod!
>Hablaty jobbnak lÃ¡tta visszadÅ‘lni egy kicsit.<p>

3. LefelÃ© a lejtÅ‘n

II. Fejezet
>~LefelÃ© a lejtÅ‘n~<p>

_Ã‰n viking vagyok. JÃ³, vagyis szeretnÃ©m, ha ezt elismernÃ©k. VikingkÃ©nt azt tanultam, hogy bÃ¡rmilyen kilÃ¡tÃ¡stalan is egy helyzet, soha nem szabad feladnunk. Mert mi szÃ-vÃ³sak vagyunk, az a makacs fajta, tÃ¶rtÃ©njen bÃ¡rmi. De nÃ©ha, ha kiszakadsz a megszokott kÃ¶zegbÅ‘l, Ã©s nem Ã©rzed a tiÃ©id kÃ¶zelsÃ©gÃ©t, elbizonytalanodhatsz.
><em>
>Az elsÅ‘, Ã©s legÃ©getÅ‘bb problÃ©ma az volt, hogyan jutnak le a hegyekbÅ‘l mÃ©g a kÃ¶vetkezÅ‘ hÃ³vihar elÅ‘tt. Hablaty prÃ³bÃ¡lt erre a problÃ©mÃ¡ra fÃ³kuszÃ¡lni, mÃ-g az emberrÃ© avanzsÃ¡lt sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rdeklÅ‘dve rohangÃ¡lt kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, nem teljesen elfelejtve, milyen nÃ©gy lÃ¡bon rohanni, ugyanis biztosabbnak Ã©rezte magÃ¡t Ãºgy. A nyakÃ¡ba kÃ¶tÃ¶tt vÃ¶rÃ¶s-fehÃ©r sÃ¡lrÃ³l feltÃ©telezte, hogy az lesz a farkÃ¡nak pÃ³tlÃ¡sa (mivel egy embernek nincsen sÃ¡rkÃ¡nyfarka, ezÃ©rt a fiÃº teljesen Ã©pnek tÅ±nt), a nyereg azonban eltÅ±nt. HiÃ¡ba kereste, nem lett meg, Ã©s ezt nagyon sajnÃ¡lta. EnÃ©lkÃ¼l biztosan nem tudnak repÃ¼lni, ha netalÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡ny visszavÃ¡ltozna. Azonban mindennÃ©l fontosabbnak tÅ±nt, hogy Ã©psÃ©gben visszajussanak a falu vÃ©delmÃ©be, ott bÃ¡rmikor tud a mÅ±helyben mÃ¡sik nyerget kÃ©szÃ-teni, egy nap az egÃ©sz.
- Mit gondolsz, mire hasznÃ¡lja Å‘ket az a nÅ‘? â€“ bÃ¶kÃ¶tt a kÃ©t vastag fakÃ©regre elgondolkodva. â€“ Szerinted bÃ¡nja, ha az egyiket kÃ¶lcsÃ¶n vesszÃ¼k?
>- Nem hiszem â€“ hangzott a vÃ¡lasz, Ã©s Hablaty egyik Ã¶klÃ©t a tenyerÃ©be csapta.
- Akkor tudom, mivel jutunk le innen a leggyorsabban â€“ jelentette ki hatÃ¡rozottan, Ã©s felkapta az egyik kÃ¶nnyÅ± fakÃ©rget. Semmi mÃ¡s nem maradt nÃ¡la, csak az a pÃ¡r Ã¶sszefÅ±zÃ¶tt pergamen, meg a kis szÃ©nrÃºd, amivel rajzolt, de talÃ¡n, ha Ã¼gyesek, odalent talÃ¡lnak pÃ¡r bogyÃ³t, amit ehetnek, mÃ-g visszaÃ©rnek a faluba.
>Ugyanazon a folyosÃ³szerÅ± barlangon mentek vÃ©gig, aminek szÃ¡ja most beleÃ¡sÃ-tott a napfÃ©nybe, odakint ragyogott a tÃ¡j, felhÅ‘knek egyelÅ‘re nyoma sem volt. FelnÃ©zett a napba, hirtelen eszÃ©be jutott, mint mondott a boszorkÃ¡ny odabent, mÃ©g tegnap, de gyorsan elhessegette a gondolatot. Most nem ezzel kell tÃ¶rÅ‘dnie.
- SzÃ³val, mi a nagy terv? â€“ kÃ©rdezte lelkesen a fiÃº.
>- Ezen csÃºszunk le, amÃ-g lehet. Amint kitalÃ¡lom, hol vagyunk. â€“ KÃ¶rÃ¼lpillantott, a hegynek biztosan a dÃ©li oldalÃ¡n voltak, a nap Ã¡llÃ¡sÃ¡bÃ³l erre rÃ¶gtÃ¶n rÃ¡jÃ¶tt, de semmi ismerÅ‘s nem volt a kÃ¶rnyÃ©ken. Ãšjra kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett, alaposan, Ã©s elÅ‘vette a tÃ©rkÃ©pet, amit a csÃºcsokrÃ³l rajzolt â€“ az apja azzal kÃ¼ldte el, hogy frissÃ-tse fel a tÃ©rkÃ©peiket a sziget Ã©szaki hegyeirÅ‘l, mivel arra ritkÃ¡n jÃ¡r bÃ¡rki, sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton viszont gyorsan megvan, a rajzokat pedig a tÃ©li viharok alatt nyugodtan elkÃ©szÃ-theti. â€“ Ã•hÃ¡! â€“ Finom vonalat rajzolt kezÃ©vel a hegyek kÃ¶zÃ©. â€“ Ha ezek kÃ¶zÃ¶tt szÃ©pen lecsÃºszunk a vÃ¶lgybe, ott biztosan nincs sok hÃ³ mÃ©g, egÃ©sz gyorsan lejutunk. Na jÃ³! â€“ Ã–sszecsapta a kÃ¶nyvecskÃ©t Ã©s a belsÅ‘ zsebÃ©be tette. â€“ Te Ã¼lsz elÃ¶l. Egy kicsit nehezebb vagy, visz majd a sÃºlyod. EllentÃ©tesen kell kormÃ¡nyozni, ugyanÃºgy, mint a-
- SÃ¡rkÃ¡nyfarkat â€“ bÃ³lintott. â€“ Megoldom. â€“ Fogatlan jÃ³kedvÅ±en hunyorgott rÃ¡, Ã¶sszemosolyogtak.
>- Rendben. KÃ©sz vagy? Akkor nyomÃ¡s! â€“ MeglÃ¶kte a fakÃ©rget,

felugrott a mÃ¡sik mÃ¶gÃ©, Ã©s mÃ¡r suhantak is.
Pillanatok alatt lerohantak a hegyrÅ‘l, be a vÃ¶lgybe, s mivel az tovÃ¡bbra is lejtett, nem Ã¡lltak meg mÃ©g jÃ³ darabon, Ãºgy a hÃ³hatÃ¡r felett pÃ¡r szÃ¡z mÃ©terre fogyott el a lendÃ¼let, s ekkor mÃ¡r egy mÃ¡sik csÃºcs takarta azt, amelyikrÅ‘l indultak.

>- Ki kellene jutnunk a tengerpartra, onnan talÃ¡n jobban tudunk tÃ¡jÃ©kozÃ³dni.
A mÃ¡siknak nem volt ellenvetÃ©se, kÃ¶vette, vagy mellette ugrÃ¡lt, mint aki tÃºlsÃ¡gosan kipihente magÃ¡t.

>- SzÃ³val, miÃ©rt lettÃ©l ember? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ vÃ©gÃ¼l Hablaty, mivel nem tudta lefoglalni a gondolatait, s azok minduntalan visszaszÃ¶ktek a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡hoz (de vajon az Å‘ sÃ¡rkÃ¡nya-e mÃ©g Ã-gy is?).
Fogatlan sokÃ¡ig hallgatott, aztÃ¡n rÃ¡vigyorgott, hegyes fogai elÅ‘villantak.

>- Veled akartam lenni â€“ jelentette ki vÃ©gÃ¼l. â€“ Hogy Ãºgy lÃ¡thassam a vilÃ¡godat, ahogyan te lÃ¡tod. EmberbÅ‘rbe bÃºjva... MÃ©rges vagy?
- Nem â€“ vÃ¡gta rÃ¡. MiÃ©rt lenne? Nem lehet... â€“ Csak furcsa.

>- Sok furcsasÃ¡g tÃ¶rtÃ©nt mostanÃ¡ban, nem?
- Ãšgy Ã©rtem, ki kell talÃ¡lnunk valamit, hogy ne Ã¼ldÃ¶zzenek el a falubÃ³l â€“ mondta ki.

>- ElÃ¼ldÃ¶zni? â€“ pislogott meglepetten a sÃ¡rkÃ¡ny.
- Bizony, pillanatok alatt hontalannÃ¡ vÃ¡lhatunk â€“ morogta maga elÃ© kedvetlenÃ¼l. â€“ Szerinted mit szÃ³lnÃ¡nak, ha azzal mennÃ©k haza, hogy Å‘ itt a sÃ¡rkÃ¡nyom, csak most Ã©ppen egy boszorkÃ¡ny emberrÃ© vÃ¡ltoztatta?! Ki kell talÃ¡lnunk valamit, mÃ©ghozzÃ¡ addig, mÃ-g vissza nem Ã©rÃ¼nk.

>- Ne menjÃ¼nk vissza â€“ torpant meg Fogatlan hirtelen.
- A-azt nem lehet â€“ rÃ¡zta meg a fejÃ©t sietve. MÃ©g Ã©lÃ©nken Ã©lt benne az Ã©rzÃ©s, amikor az apja alig pÃ¡r Ã³rÃ¡ra kitagadta, Ã©s azt hitte, hogy el kell mennie a falubÃ³l, Ã©s soha, de soha tÃ¶bbÃ© nem mehet majd vissza (talÃ¡n csatlakozhatott volna a szÃ¡mkivetettekhez, de valÃ³szÃ-nÅ±leg nem maradt volna Ã©letben addig), Ã©s tÃ¶bbÃ© nem akarta Ã©rezni azt a rettenetesen szorÃ-tÃ³, tehetetlen Ã©rzÃ©st. â€“ SzÃ³ sem lehet rÃ³la. NekÃ¼nk azaz otthonunk.

>- De ha elmarnÃ¡nak minket onnan...
- Nem fognak, Ã-gÃ©rem, nem fognak.

>- BÃ-zom benned â€“ mondta, mire Hablaty megtorpant, Ã©s elkerekedett, meglepetÃ©st tÃ¼krÃ¶zÅ‘ szemekkel nÃ©zett rÃ¡.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ motyogta, Ã©s egyre erÅ‘sebben kÃ¶rvonalazÃ³dott benne a gondolat, hogy valamit ki kell talÃ¡lnia, kÃ¼lÃ¶nben mÃ©g a vÃ©gÃ©n hajÃ³ra bocsÃ¡tjÃ¡k Å‘ket azÃ©rt, mert egy boszorkÃ¡ny (vagy sÃ¡mÃ¡n, vagy mi) kÃ¶zelÃ©be mentek, Ã©s az â€žmegÃ¡tkozta" Fogatlant. A falura nem szÃ¡llhat rÃ¡ az Ã¡tok, az vÃ©gzetes lenne.

Amikor dÃ©lutÃ¡n valamivel megÃ¡lltak pihenni, Hablaty leÃ¼lt egy sziklÃ¡ra, Ã©s az eget kÃ©mlelte, mikÃ¶zben azt mondta:

>- Megvan a tÃ¶rtÃ©net. Azt fogjuk mondani, hogy a lavina elsodorta Fogatlant, amikor engem mentett, betuszkolt a barlangba, de Å‘t elkapta a hÃ³, ez teljesen hihetÅ‘. HiÃ¡ba kerestem, nem talÃ¡ltam meg, a nyereg is vele veszett, csak a fÃ¼zet meg a rajzok maradtak nÃ¡lam. A barlangban megtalÃ¡ltalak tÃ©ged, Ã©s bÃ¡r fogalmunk sincs, hogy kerÃ¼ltÃ©l oda, nem hagyhattalak ott egyedÃ¼l. Ã•Ã¡Ã¡h, a vÃ©ge borzalmas, bÃ¡rki rÃ¡jÃ¶nne, hogy nem igaz! â€“ nyÃ¶szÃ¶rÃ¶gte a fejÃ©t fogva.
- Nekem tetszik â€“ kÃ¶zÃ¶lte Fogatlan, ahogy leÃ¼lt elÃ©.

>- MÃ©g csiszolok a vÃ©gÃ©n, hÃ¡tha Ã¶sszejÃ¶n valami jobb â€“ mormogta. â€“ MennÃ¼nk kell.
- Mikor Ã©rÃ¼nk oda?

>- Nem tudom. Ha figyelembe vesszÃ¼k az ismert terÃ¼leteket, Ã©s azt, hogy szÃ©pen lassan lebegtÃ¼nk vÃ©gig a vÃ¶lgyek felett, mÃ©g akkor

is... legalÃ¡bb hÃ¡rom napi jÃ¡rÃ³fÃ¶ldre van a falu. â€“ MÃ©lyet sÃ³hajtott, fellÃ¶kte magÃ¡t, Ã©s elindult, mindig csak dÃ©lnek. A lÃ¡ba az illesztÃ©snÃ©l mÃ¡r most kellemetlenÃ¼l sajgott.
- Az sok?
>- Gyalog? Nagyon. <em>(FÅ‘leg fÃ©l lÃ¡bbal.) <em>Van Ã¶tleted, hogy a viharban mennyire sodrÃ³dtunk el az ÃºtirÃ¡nytÃ³l? â€“ kÃ©rdezte, hogy ne kelljen a sajÃ¡t nyomorÃ¡n gondolkodnia.
>- Nem tudom, hovÃ¡ akartÃ¡l menni â€“ hangzott a vÃ¡lasz. â€“ A vÃ¶lgy felett repÃ¼ltÃ¼nk, mikor jÃ¶tt a szÃ©l, az nem jÃ³, mert ott mÃ¡sok az Ã¡ramlatok, mint az erdÅ‘, vagy a hegyek kÃ¶zÃ¶tt, Ã©s prÃ³bÃ¡ltam feljebb szÃ¡llni, hogy fentrÅ‘l kerÃ¼ljem ki, de volt ott egy lefelÃ© menÅ‘ Ã¡ramlat, ami mindig lelÃ¶kÃ¶tt, Ã©s nem mertem tÃºl kÃ¶zel menni a hegyekhez, nehogy nekidobjon a szÃ©l, akkor leeshettÃ©l volna, aztÃ¡n prÃ³bÃ¡ltam leszÃ¡llni, de kÃ¶zvetlenÃ¼l a fÃ¶ld felett volt egy mÃ¡sik Ã¡ramlat, egy meleg, ami felfelÃ© lÃ¶kÃ¶tt, Ã©s erÅ‘sebb volt nÃ¡lam, ha azt kikerÃ¼lÃ¶m, nem lett volna idÅ‘m lassÃtani leszÃ¡llÃ¡s elÅ‘tt, Ãºgyhogy azÃ©rt repÃ¼ltem vÃ©gÃ¼l bele abba a hÃ³torlaszba, mert tudtam, hogy ott nem Ã¼tjÃ¼k meg magunkat, Ã©s ott mÃ¡r nem tudott a szÃ¡rnyam alÃ¡ kapni a szÃ©l, Ã©s csak annyi volt a dolgom, bevigyelek a barlangba. Nem tudtam, hogy ott van, csak megÃ©reztem, mintha itt mÃ¡r jÃ¡rtam volna, a szaga miatt, Ã©s tudtam, hogy jÃ³ hely lesz, amÃg elmÃºlik a szÃ©l, Ã©s a boszorkÃ¡ny azt mondta, hogy tartozik nekem, mert meggyÃºjtottam akkor rÃ©gen a varÃ¡zstÃ¼zÃ©t, csak sÃ¡rkÃ¡nytÅ±zzel lehet meggyÃºjtani, azÃ©rt volt annyira hÃ¡lÃ¡s. â€“ Hablaty tÃ¡totott szÃ¡jjal hallgatta, amit mond, Ã©s kÃ¶zben tovÃ¡bb baktatott. Nem figyelt a lÃ¡ba elÃ©, a balja megcsÃºszott egy kÃ¶vÃ¶n, hasra vÃ¡gÃ³dott a domboldalon. - JÃ³l vagy?! â€“ ugrott oda hozzÃ¡ a mÃ¡sik, hangjÃ¡ban nÃ©mi ijedtsÃ©g bujkÃ¡lt.
- Aha, persze. MÃ¡r megszoktam â€“ tÃ¡pÃ¡szkodott fel, Ã©s porolta le magÃ¡t. â€“ Hablaty lÃ©temre elpusztÃthatatlan vagyok â€“ morogta nem tÃºl lelkesen. â€“ SzÃ³val mindebbÅ‘l az kÃ¶vetkezik, hogy fogalmad sincs, hol vagyunk, igaz?
>- Igen â€“ ismerte be a sÃ¡rkÃ¡ny. A fiÃº sÃ³hajtott.
- Rendben, akkor irÃ¡ny a tengerpart, Ã©s ott meglÃ¡tjuk, mi lesz.

Lassan beszÃ¼rkÃ¼lt, Ã©s mikor Fogatlan mÃ¡sodjÃ¡ra kapta el, mert megbotlott valamiben, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, ideje keresni valami Ã©jszakai szÃ¡llÃ¡st, mert Ãgy csak Ã¶sszetÃ¶ri magÃ¡t, ami nem esne jÃ³l egyikÃ¼knek sem, Ã©s a tÃºlÃ©lÃ©si esÃ©lyÃ¼k is a porba zuhanna (mÃ¡r ha eddig nem ott van...). A gond az volt, hogy mÃ©g legalÃ¡bb kÃ©t napig biztosan nem fogja Å‘ket keresni senki, mivel lehet, hogy a szÃ©lvihar el sem Ã©rt a faluig, Ã©s persze azt is nyugodtan feltÃ©telezhetik, hogy elbÃºjtak elÅ‘le (ami igaz), Ã©s nem eshetett bajuk. Ki gondolta volna, hogy pont most Ã¼t be a mÃ©nkÅ±, Ã©s jÃ¡r Ãgy. (Azon, hogy pont Å‘, mÃ¡r meg sem lepÅ‘dÃ¶tt. Az istenek nem kedvelik Å‘t.)
>Vacogva Ã¶sszebÃºjtak egy sziklahasÃ©kban, Ã©s megprÃ³bÃ¡ltak elvackolni a szÃ©l Ã¡ltal behordott leveleken, Ã©s az aprÃ³ szemÅ±, finom poron. Hablaty nem emlÃ©kezett, mikor tÃ¶ltÃ¶tt kint utoljÃ¡ra Ã©jszakÃ¡t a szabadban, nÃ©mi gondolkodÃ¡s utÃ¡n arra jutott, hogy valÃ³szÃnÅ±leg a falu hatÃ¡rain kÃvÃ¼l soha nem Ã©jszakÃ¡zott, vagy ha igen (egyszer egy hajÃ³n, az apjÃ¡val) akkor sem egyedÃ¼l. Most sincs egyedÃ¼l, az tÃ©ny, de Fogatlan most ember, Ã©s nem sÃ¡rkÃ¡ny.
Ã–sszerezzent, mikor egy bagoly huhogva elszÃ¡llt valahol felettÃ¼k, Ã©s mint a feszÃtett rugÃ³, ha elpattan, Ãºgy Ã¼lt fel. Fogatlan mellette fordult egyet, aztÃ¡n Å‘ is fellÃ¶kte magÃ¡t, Ã©s egÃ©szen kÃ¶zel hajolt hozzÃ¡. Ã•lmosan pislogott.
>- Ne fÃ©lj, Hablaty â€“ suttogta. â€“ Ha bÃ¡rmi veszÃ©lyes kÃ¶zeledne, meghallom. MegvÃ©delek, mint eddig, rendben? KÃ©rlek,

mondd, hogy nem lesz semmi baj.
Hablaty nyelt egyet, ahogy visszafekÃ¼dt a levelek kÃ¶zÃ©, Ã©s a fiÃº a mellkasÃ¡ra tette a fejÃ©t, halk mormogÃ³ hangot hallatott, mint sÃ¡rkÃ¡ny korÃ¡ban, Ã©s ettÅ‘l valahogy Å‘ is kezdett megnyugodni.
>- Nem lesz... nem lesz semmi baj â€“ susogta kiszÃ¡radt torokkal. A sÃ¡rkÃ¡ny elÃ©gedetten dÃ¶rgÃ¶lte fejÃ©t a mellkasÃ¡nak.
- Szeretem, mikor ezt mondod. MegnyugtatÃ³.
>A mÃ¡sik kÃ¶zelsÃ©ge Ã©s melege vÃ©gÃ¼l segÃ-tett elaludnia, de nyugtalan volt, zavaros, Ã©ber Ã¡lmÃ¡ban sÃ¶tÃ©t Ã¡rnyak kerÃ¼lgettÃ©k, Ã©s apja dÃ¶rgedelmes hangja szÃ¡mÅ±zte valahovÃ¡ Ã©szakra, ahol mÃ©g ennÃ©l is hidegebb Ã©s zordabb az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s, ahol biztos halÃ¡l vÃ¡rt rÃ¡ Ã©s Fogatlanra.<p>

Reggel keresnie kellett egy botot, amire tÃ¡maszkodhatott, mert a lÃ¡ba a pihenÅ‘ ellenÃ©re is egyre jobban fÃ¡jt. Egyetlen jÃ³ dolog tartozott ehhez, legalÃ¡bb hamar kimelegedett, kÃ©sÅ‘bb viszont hideg verÃ-tÃ©k folyt a hÃ¡tÃ¡n, Ã©s mÃ-g ott fÃ¡zott, mindenhol mÃ¡shol melege volt. Egy patak keresztezte az Ãºtjukat valamikor dÃ©lelÅ‘tt, hÃ¡la Odinnak, mert mÃ¡r azt hitte, szomjan fog halni, Ã©s semmi egyÃ©b istenek csapÃ¡sÃ¡ra nem lesz hozzÃ¡ szÃ¼ksÃ©ge.
>Egyre rosszkedvÅ±bb Ã©s tÃ¼relmetlenebb lett, Ã©s mikor vÃ©gre kiÃ©rtek a tengerhez, kiderÃ¼lt, hogy mÃ©g tÃ¡volabb vannak, mint hitte. A partvonalbÃ³l valamennyire meg tudta Ã¡llapÃ-tani, hogy alapos kaptatÃ³nak nÃ©znek elÃ©be, nem is egynek, Ã©s ezÃºttal keleti irÃ¡nyba folytattÃ¡k Ãºtjukat.
- Messze vagyunk mÃ©g? - kÃ©rdezte egyszer Fogatlan, mikor mÃ¡r hosszÃº-hosszÃº Ã³rÃ¡k Ã³ta csend volt.

>- ElÃ©ggÃ© â€“ vetette oda vÃ¡laszul.
- De mennyire? Nem tudok ember-lÃ©ptÃ©kkel szÃ¡molni.
>- Ha nem viszel ahhoz az ostoba banyÃ¡hoz, mÃ¡r rÃ©gen hazarepÃ¼lhettÃ¼nk volna! â€“ csattant fel tÃ¼relmetlenÃ¼l, mire a sÃ¡rkÃ¡ny ugrott egyet hÃ¡tra, Ã©s sÃ¡rga szemeiben hatalmasra nÅ‘ttek a pupillÃ¡i, csodÃ¡lkozÃ¡sÃ¡nak, Ã©s legfÅ‘kÃ©ppen hirtelen jÃ¶tt ijedtsÃ©gÃ©nek, szomorÃºsÃ¡gÃ¡nak jeleikÃ©nt.
- SajnÃ¡lom... Ã©n azt gondoltam, Ã¶rÃ¼lni fogsz, ha beszÃ©lgethetÃ¼nk... â€“ motyogta maga elÃ©, mire HablatybÃ³l egy pillanat alatt tÃ¡vozott minden feszÃ¼ltsÃ©g.
>- N-ne haragudj â€“ hadarta. â€“ Nem akartam kiabÃ¡lni. Ã‰n csak... fÃ¡radt vagyok Ã©s Ã©hes, Ã©s nem tudom, mihez kezdjÃ¼nk most. â€“ Lerogyott a homokba, mire a mÃ¡sik kÃ¶zelebb Ã³vakodott hozzÃ¡.
HÃ¡t persze. Soha senki nem volt vele tÃ¼relmes. Fogatlan eddig nem beszÃ©lt hozzÃ¡, Ã-gy nem is tudtak Ã¶sszeveszni. Nem tudott rÃ¡ haragudni. De most ember. Ã‰s az emberekkel valahogy soha nem jÃ¶tt ki jÃ³l. SenkitÅ‘l nem tudta megtanulni, milyen valakivel tÃ¼relmesnek lenni, Ã©s elnÃ©zni a hibÃ¡it, mert Å‘ mindig csak dorgÃ¡lÃ¡st kapott, bÃ¡rmivel is prÃ³bÃ¡lkozott (rendben, kivÃ©ve az utÃ³bbi idÅ‘ben, de ez mÃ©g nem volt elÃ©g ahhoz, hogy helyretegye az egÃ©sz Ã©lete alatt elkÃ¶nyvelt kudarcokat). MÃ©lyet, reszketeget sÃ³hajtott, Ã©s megdÃ¶rgÃ¶lte a szemeit.
>- SajnÃ¡lom, Fogatlan â€“ mondta vÃ©gÃ¼l. â€“ De ebbÅ‘l a helyzetbÅ‘l most nem lÃ¡tok kiutat.
- Ã‰s akkor most fel fogjuk adni? â€“ kÃ©rdezte fÃ©lredÃ¶ntve a fejÃ©t. â€“ De hÃ¡t te vagy a legokosabb ember, akivel valaha talÃ¡lkoztam! â€“ Hablaty fÃ¡radtan elmosolyodott.
>- Ez most akkor sem segÃ-t â€“ mormogta.
- Szerzek neked valamit enni, teli hassal egÃ©szen mÃ¡s a vilÃ¡g! â€“ ugrott fel lelkesen, Ã©s mÃ¡r el is rohant, be az erdÅ‘be. Hablaty meglepetten bÃ¡mult utÃ¡na, Ã©s hirtelen Ãºgy Ã©rezte, annyi ereje sincs, hogy utÃ¡na bicegjen. MegprÃ³bÃ¡lta egy kicsit megdÃ¶rzsÃ¶lni a bÅ‘rÃ©t a fÃ©mlÃ¡b illesztÃ©snÃ©l, de csak felszisszent. Biztos volt benne,

hogy a bÅ‘re feldagadt Ã©s vÃ¶rÃ¶s, Ã©s ha nem pihenteti eleget, csak
rosszabb lesz. PihenÃ©srÅ‘l azonban szÃ³ sincs.
>MÃ¡r Ãºgy-ahogy megszokta a kiegÃ©szÃ-tÅ‘t, Ã©s a faluban rendben el
is szaladgÃ¡lt vele, de nagyjÃ¡bÃ³l kÃ©t hÃ©t alatt ment annyit, mint
most kÃ©t nap alatt, van kÃ¼lÃ¶nbsÃ©g, mÃ¡ris tÃºlerÅ‘ltette magÃ¡t.
Ennyi, ez a termÃ©szet rendje, a gyengÃ©k meghalnak. Lehet, hogy
eddig egÃ©szen jÃ³l lavÃ-rozott az Ã©let Ã©s halÃ¡l kÃ¶zÃ¶tt, de Ãºgy
tÅ±nik, hogy ez a lÃ¶kÃ¶tt sÃ¡rkÃ¡ny fogja a sÃ-rba vinni vÃ©gÃ¼l.
Meg is Ã©rdemli...
Hirtelen felugrott, rÃ¡tÃ¡maszkodott a botra.
SietÅ‘sen indult a fÃ¡k kÃ¶zÃ©, a fiÃº utÃ¡n.
>- Fogatlan! â€“ kiÃ¡ltotta el magÃ¡t. â€“ LÃ©gy szÃ-ves, gyere
vissza! KerÃ-tenÃ¼nk kell neked mÃ¡sik nevet...
- DjÃ¶fullinn â€“
szÃ³lalt meg mÃ¶gÃ¶tte a hang, mire megperdÃ¼lt. â€“ Jobban Ã©rzed
magad? â€“ kÃ©rdezte mosolyogva.
>- Mit mondtÃ¡l? Hol hallottad ezt?
- ApÃ¡d mondta nekem. Ugye,
Ã-gy hÃ-vjÃ¡tok, ti emberek azt a magas embert, aki mindig kiabÃ¡l?

>- Å• csak az Ã©n apÃ¡m. Mikor mondta neked?
- MÃ©g rÃ©g. Mikor
mÃ©g nem volt bÃ©ke. â€“ Hablaty sÃ³hajtott.
>- Felejtsd el.
- MiÃ©rt? Mit jelent?
>- AzÃ©rt... mondta ezt, mert... az Ã©jfÃºria... a vikingek szerint a
halÃ¡l Ã©s a villÃ¡m istentelen ivadÃ©ka... â€“ Fogatlan furcsa
csuklÃ¡s szerÅ± hangot hallatott, aztÃ¡n kihÃºzta magÃ¡t, Ã©s
elÃ©gedetten mormogott.
- Ez igazÃ¡n... hÃ-zelgÅ‘. Elismerik a
hatalmamat. â€“ Vadul elmosolyodott, Ã©s a fiÃº elÅ‘szÃ¶r gondolt
arra, hogy mÃ©giscsak maradt benne valami a sÃ¡rkÃ¡nybÃ³l.
>- Igen. Hagyjuk. MegyÃ¼nk? MÃ©g haladhatunk valamennyit, mielÅ‘tt
lemegy a nap. â€“ Indult volna is, de Ã¼gyetlen volt, kicsÃºszott a
bot, ahogy tÃ¡masztÃ©knak hasznÃ¡lta, Ã©s Å‘ akaratlanul is a bal
lÃ¡bÃ¡n tÃ¡maszkodott meg, fellobbant benne a fÃ¡jdalom, olyan
erÅ‘vel, mint eddig mÃ©g soha. Csillagokat lÃ¡tva kiÃ¡ltott fel,
hÃ¡trazuhant, s egy pillanat alatt kezdett szÃ©dÃ¼lni, lett
hÃ¡nyingere Ã©s lepte el a hideg verÃ-tÃ©k.
- Hablaty? Hablaty?!
â€“ A kiÃ¡ltÃ¡sok egyre elmosÃ³dottabbak lettek, rÃ¡zta a hideg, Ã©s
nem tudta nyitva tartani a szemeit.

4. Ãœres foltok

III. Fejezet
>~Ãœres foltok~<p>

_Ha sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s ember kapcsolatÃ¡rÃ³l kellene beszÃ©lnem, ma mÃ¡r
azt mondanÃ¡m, hogy a kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶s tanulÃ¡s a mÃ¡siktÃ³l, a
megÃ©rtÃ©s Ã©s tÃ¼relem a legfontosabb. Ezt egy fiatal ember, aki
legyen bÃ¡rmilyen eszes, mÃ©g nem biztos, hogy teljesen Ã©rti â€“ Ã©n
is elsiklottam felette _akkor_._

Nagy levegÅ‘t vÃ©ve, mint aki rÃ©mÃ¡lombÃ³l riad (szÃ³ szerint, a
VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l[1] Ã¡lmÃ¡ban a nyomÃ¡ban volt, Ã©s Fogatlan a
pÃ³tfarok nÃ©lkÃ¼l nem tudott elmenekÃ¼lni elÅ‘le), Ãºgy Ã¼lt fel,
Ã©s kapta kÃ¶rÃ¼l a pillantÃ¡sÃ¡t a helyisÃ©gben.
>- Itthon vagyok... â€“ motyogta maga elÃ©, Ã©s fÃ¡radtan
visszadÅ‘lt. â€“ Csak Ã¡lmodtam?
A kÅ‘, amin rendszerint Fogatlan
aludt, most Ã¼res volt, de ez nem ÃºjdonsÃ¡g, hiszen odakint fÃ©nyes
nappal volt. Ennyire elaludt volna? Ledobta magÃ¡rÃ³l a paplant, Ã©s
nagy lendÃ¼lettel ugrott fel, hogy utÃ¡na fÃ¡jdalmas csattanÃ¡ssal
vÃ©gighasaljon a deszkapadlÃ³n.
>- Hablaty? Ne kelj mÃ©g fel! â€“ hallotta BÃ©lhangos hangjÃ¡t
odalentrÅ‘l. â€“ Ã‰ppen levest fÅ‘zÃ¶k, mindjÃ¡rt felviszem. Maradj

nyugton, rendben?
NyÃ¶szÃ¶rÃ¶gve visszamÃ¡szott az Ã¡gyra, Ã©s egy hosszÃº percig nem is Ã©rtette, mi a baj. AztÃ¡n rÃ¡jÃ¶tt, hogy a pÃ³tlÃ¡b nincs a helyÃ©n. _Remek_, gondolta, Ã©s megforgatta a szemeit.
>- EzÃºttal mÃ©gis mit bÃ¼tykÃ¶lsz rajta?! â€“ kÃ©rdezte kissÃ© ingerÃ¼lten kiÃ¡ltva.
- MuszÃ¡j volt levenni, pihenned kell â€“ hallatszott fel.
>- Mi...?
- Nagyon kikÃ©szÃ-tetted magad â€“ ezÃºttal a sÃºlyosan koppanÃ³ lÃ©ptek az Å‘ meredek fokÃº lÃ©pcsÅ‘jÃ©n hallatszottak, beleremegtek a deszkÃ¡k, Ã©s minden lÃ©pÃ©st Ã©rzett odafent. â€“ Tele lett hegekkel a lÃ¡bad. Nem gondoltam, hogy ennyire megterhelÅ‘ lesz neked gyalogolni, azÃ©rt nem szÃ³ltam. PÃ¡r napig jobban teszed, ha pihensz. Na, egyÃ©l, a vÃ©gÃ©n elfÃºj a szÃ©l.
>- Kac-kac â€“ mormogta maga elÃ©, szinte csak megszokÃ¡sbÃ³l, Ã©s Ã¡tvette a tÃ¡lkÃ¡t, amiben forrÃ³ leves volt, Ã©s jobban esett, mint gondolta volna. A gondolatai lassan tÃ©rtek vissza a problÃ©mÃ¡jÃ¡hoz: ha tÃ©nyleg gyalogolt, tÃ©nyleg tÃ¶rtÃ©nt valami, Ã©s akkor... - Fogatlan... â€“ zavartan bÃ¡mult a helyÃ©re.
- IgazÃ¡n sajnÃ¡latos baleset â€“ szÃ³lalt meg BÃ©lhangos. OdalÃ©pett az ablakhoz, amit az apja csak azÃ©rt vÃ¡gott a tetÅ‘be, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny nyugodtan jÃ¡rhasson-kelhessen, Ã©s elkiÃ¡ltotta magÃ¡t. â€“ Ã‰jfÃºria!
>Hablaty Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zte, mÃ¡r vÃ©gkÃ©pp nem Ã©rtette, mi tÃ¶rtÃ©nik, homÃ¡lyos emlÃ©kei voltak csak, a tengerparton voltak, elveszÃ-tette a tÃ¼relmÃ©t, kiabÃ¡lt, aztÃ¡n elhomÃ¡lyosult a vilÃ¡g, elmosÃ³dott a hang... KivÃ¡gÃ³dott odalent az ajtÃ³, kÃ¶nnyÅ±, sietÅ‘s lÃ©ptek, Ã©s a fekete Ã¼stÃ¶k megjelent, nÃ©gykÃ©zlÃ¡b ugrÃ¡lt fel a lÃ©pcsÅ‘n, Ã©s onnan egyetlen lendÃ¼lettel az Å‘ Ã¡gyÃ¡ba Ã©rkezett.
- Hablaty! Jobban vagy? Ãšgy Ã¶rÃ¼lÃ¶k! â€“ FejÃ©vel a mellkasÃ¡hoz dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt, mint mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nykorÃ¡ban, majd hirtelen megdermedt. â€“ Ez mi? â€“ ezzel fejÃ©t a tÃ¡lba dugta, amibÅ‘l az elÅ‘bb evett, Ã©s szimatolni kezdett.
>A fiÃº fÃ¡radtan sÃ³hajtott, Ã©s nagyon finoman elkapta a vÃ¶rÃ¶s-fehÃ©r kendÅ‘t a mÃ¡sik nyakÃ¡ban, majd hÃ¡trahÃºzta. SegÃ©lykÃ©rÅ‘ pillantÃ¡st vetett a nevetÅ‘ BÃ©lhangosra, aki nem Ãºgy tÅ±nt, mint aki fontolgatna ilyesmit.
- Nem szeretnÃ©l valamit mondani, Hablaty? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡, mire Å‘ lemondÃ³an sÃ³hajtott.

>- De igen â€“ felelte. Ha valamit megtanult mÃ¡r, azaz volt, hogy a csalÃ¡djÃ¡val muszÃ¡j Å‘szintÃ©nek lennie, kÃ¼lÃ¶nben nagy bajba kerÃ¼lhet (ha ugyan eddig nem kerÃ¼lt bele nyakig). â€“ Hol van apa? â€“ ekkor dÃ¶ndÃ¼lve becsapÃ³dott a bejÃ¡rati ajtÃ³, amit Fogatlan nyitva hagyott.
- Hablaty?
>- Szia, apa. IzÃ©, most nem tudok lemenni, ne haragudj. â€“ De az apja mÃ¡ris jÃ¶tt felfelÃ©, a padlÃ³deszkÃ¡k fÃ¡jdalmasan nyikorogtak a sÃºlya alatt, Ã©s Hablaty inkÃ¡bb nem tett megjegyzÃ©st. A hÃ¡zat az apja Ã©pÃ-tette, biztosan kibÃ-r kÃ©t vikinget is odafent (a maguk pihe sÃºlyÃ¡t nem szÃ¡molva).
- JÃ³l rÃ¡nk ijesztettÃ©l, fiam â€“ mondta mÃ©ly hangjÃ¡n. â€“ Hogy Ã©rzed magad?
>- SajnÃ¡lom. JÃ³l, azt hiszem. â€“ Vett egy mÃ©ly levegÅ‘t, Ã©s rÃ¡pillantott a takarÃ³i alÃ¡ furakodÃ³ Fogatlanra. â€“ Gondolom, kÃ-vÃ¡ncsiak vagytok, mi tÃ¶rtÃ©nt...
KissÃ© vonakodva mesÃ©lte el az egÃ©sz tÃ¶rtÃ©netet, bÃ¡r a visszaindulÃ¡sukat csak nagy vonalakban, az Ã©rzelmeikrÅ‘l a fiÃºk nem beszÃ©ltek, nem is akart, azt mÃ¡r amÃºgy sem fogadtÃ¡k volna be, ha mÃ©g a tÃ¶bbit Ãºgy-ahogy sikerÃ¼l.
>- Azt, hogy hogyan jutottam haza, nem tudom... â€“ fejezte be vÃ©gÃ¼l.
- BelÃ¡zasodtÃ¡l, mÃ©g jÃ³, hogy nem emlÃ©kszel semmire â€“ csÃ³vÃ¡lta a fejÃ©t BÃ©lhangos.
>- Mi tÃ¶rtÃ©nt? Fogatlan? â€“ Az szÃ³lÃ-tott csak most kapta fel a

fejÃ©t, eddig a pÃ¡rnÃ¡jÃ¡t szimatolta, Ã©s prÃ³bÃ¡lgatta, milyen Ã©rzÃ©s rÃ¡fekÃ¼dni.
- Amikor lÃ¡ttam, hogy rosszul vagy, segÃ-tsÃ©get hÃ-vtam, Ã©s ViharbogÃ¡r[2] hazahozott minket â€“ vÃ¡laszolta nyugodtan. Hablaty majdnem kifakadt, hogy akkor miÃ©rt is kellett kÃ©t napig sÃ©tÃ¡lniuk, ha ezt is nyugodtan megtehettÃ©k volna, de inkÃ¡bb nem mondott semmit. Nem akart megint kiabÃ¡lni, prÃ³bÃ¡lt tÃ¼relmes lenni.
>- Remek, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ mondta inkÃ¡bb. â€“ Ã‰s, most mi lesz? â€“ pillantott fel az apjÃ¡ra.
- Pihend ki magad â€“ hangzott a vÃ¡lasz, ezzel indult is lefelÃ©.
>- D-de... Ã©s Fogatlan?
- IgazÃ¡n sajnÃ¡latos, ami vele tÃ¶rtÃ©nt. AzÃ©rt prÃ³bÃ¡lj vigyÃ¡zni az Ãºj barÃ¡todra â€“ rÃ¡kacsintott, Ã©s lement a lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n, BÃ©lhangos kÃ¶vette.
>- HÃ¡t ezt nem hiszem el â€“ nyÃ¶gte.
- Olyan kÃ©nyelmes a fÃ©szked, Ã©n is itt akarok aludni â€“ jelentette ki hirtelen Fogatlan. â€“ Az apÃ¡d azt mondta, hogy itt maradhatok, ha nem csinÃ¡lok bajt. Nagyon furcsa, ahogy Ã©ltek. Å• a vezetÅ‘, mÃ©gis Å‘ etet titeket, Ã©s nem fordÃ-tva.
>Hablaty sÃ³hajtott, aztÃ¡n elmagyarÃ¡zta, hogy a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k a tÃ¶rzsÃ©rt van, nem azÃ©rt, hogy uralkodjon rajtuk. Fogatlan â€“ akinek az Ã‰jfÃºria nevet vÃ¡lasztottÃ¡k, lÃ©vÃ©n, hogy nagyon hasonlÃ-t sÃ¡rkÃ¡ny alakjÃ¡ra mÃ©g emberkÃ©nt is â€“ Ã©rdeklÅ‘dve hallgatta.<p>

MÃ¡snap dÃ©lelÅ‘tt volt mÃ¡r, mikor kopogtattak a nagy ajtÃ³n. Fogatlan, aki mÃ©g mindig nÃ©gykÃ©zlÃ¡b kÃ¶zlekedett leginkÃ¡bb, egy ugrÃ¡ssal a lÃ©pcsÅ‘ mellett termett, aztÃ¡n vÃ¡rakozÃ³n nÃ©zett vissza. Hablaty sÃ³hajtott egyet.
>- LÃ©gy szÃ-ves, prÃ³bÃ¡lj meg emberkÃ©nt viselkedni, hogy ne kelts gyanÃºt â€“ kÃ©rte halkan. â€“ BÃºjj be! â€“ kiÃ¡ltotta el magÃ¡t.
Odalent nyÃ-lt az ajtÃ³, majd finoman be is csukÃ³dott, csendes lÃ©ptek, Ã©s Astrid jelent meg a lÃ©pcsÅ‘n.
>- Szia â€“ kÃ¶szÃ¶nt a lÃ¡ny.
- Szia, Astrid, gyere csak â€“ invitÃ¡lta halovÃ¡ny mosollyal.
>- Minden rendben? â€“ Hablaty majdnem rÃ¡vÃ¡gta, hogy igen, mikor eszÃ©be Ã¶tlÃ¶tt, hogy Å‘ most veszÃ-tette el a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t, Ãºgyhogy kissÃ© letÃ¶rtebben kellene viselkednie.
- JÃ³ lenne... â€“ motyogta vÃ©gÃ¼l.
>- SajnÃ¡lom, ami Fogatlannal tÃ¶rtÃ©nt â€“ mondta a lÃ¡ny halkan, ahogy leÃ¼lt mellÃ© az Ã¡gyra.
- Igen, Ã©n is â€“ bÃ³lintott.
>- Fura lehet, hogy most hirtelen ember.
- Ige- Heh?! â€“ kapta fel a fejÃ©t. A lÃ¡ny kÃ¡rÃ¶rvendÅ‘n mosolygott.
>- Astrid segÃ-tett nekem egy kicsit â€“ kotyogott kÃ¶zbe a sÃ¡rkÃ¡ny.
- Mi? Ti szÃ¶vetkeztek ellenem? MÃ¡ris?!
>- Ugyan, dehogy! â€“ nevetett a szÅ‘ke. â€“ De apÃ¡d majdnem lebuktatta, amikor valaki megkÃ©rdezte, hogy hÃ-vjÃ¡k. KÃ¶zbe kellett lÃ©pnem, kÃ¼lÃ¶nben bajba kerÃ¼lhetett volna.
- SzÃ³val innen a remek nÃ©v â€“ vonta le. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lt, hogy legalÃ¡bb Astridnak nem kell hazudnia, nehÃ©z lett volna, a lÃ¡ny mindig kiszÃºrja, ha szerinte furcsÃ¡n viselkedik.
>- Ez vagyok â€“ hÃºzta ki magÃ¡t a fiÃº. â€“ Ã‰jfÃºria!
A mÃ¡sik kettÅ‘ inkÃ¡bb figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyta.
>- Mikor jÃ¶hetsz ki? A tÃ¶bbiek mÃ¡r hiÃ¡nyolnak.
- Nem tudom, meddig akar BÃ©lhangos a lÃ¡bamon Ã¼lni â€“ vont vÃ¡llat. Az Ã¡gyhoz kÃ¶tÃ©s egyelÅ‘re nem zavarta kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben, Fogatlan bÅ‘ven elÃ©g gondolkodni valÃ³t adott neki.
>- Majd rÃ¡szÃ³lok. Most mennem kell, valakinek figyelni kell, hogy ne Ã¶ljÃ©k meg magukat repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben.
Hablaty csak bÃ³lintott Ã©s intett, majd visszadÅ‘lt a pÃ¡rnÃ¡ra. EgÃ©szen addig meg sem mozdult, mÃ-g a mÃ¡sik rÃ¡ nem tenyerelt a vÃ¡llaira, akkor

felnÃ©zett az aranyszÃ-n szemekbe.
>- Akkor most mit csinÃ¡lunk? â€“ kÃ©rdezte.
- EgyelÅ‘re nem mehetek ki, mert ahogy te nem tudtÃ¡l repÃ¼lni a farkad kiegÃ©szÃ-tÃ©se nÃ©lkÃ¼l, Ã©n sem tudok menni a lÃ¡bam nÃ©lkÃ¼l. Ã•gyfogsÃ¡gra vagyok Ã-tÃ©lve. Fogadjunk, hogy apa Ã¶tlete volt... â€“ Be kellett ismernie, hogy igaza van. AmÃ-g nem lÃ©p ki a hÃ¡zbÃ³l, talÃ¡n nem esik semmi baja. Ã‰s addig a sÃ¡rkÃ¡nnyal is tud kezdeni valamit, hogy ne legyen ennyire feltÅ±nÅ‘ az, hogy mÃ¡s. Elgondolkodva nÃ©zett rajta vÃ©gig.
>- Mi az? MiÃ©rt nÃ©zel Ã-gy rÃ¡m? Akkor nÃ©zel Ã-gy, ha akarsz valamit!
- Le fogom vÃ¡gni a hajad â€“ jelentette ki.
>- Mi? MiÃ©rt? â€“ pislogott rÃ¡ meglepetten.
- Mert Ã-gy nem jÃ³. Az arcodba lÃ³g.
>A dÃ©lelÅ‘tt tovÃ¡bbi rÃ©sze azzal telt, hogy meggyÅ‘zze Fogatlant, jÃ³ lesz, ha hagyja magÃ¡t, Ã©s vÃ©gÃ¼l egy pengÃ©vel, az Ã¡gy vÃ©gÃ©ben Ã¼lve hÃ¡tul visszavÃ¡gta a hÃ¡ta kÃ¶zepÃ©ig Ã©rÅ‘ hajÃ¡t, az elÃ¶l maradÃ³ egy rÃ©szÃ©bÅ‘l pedig egyik oldalt kis fonatot csinÃ¡lt, amit sÃ¶tÃ©t bÅ‘rszÃ-jjal kÃ¶tÃ¶tt Ã¶ssze. A fiÃº zavartan borzolta a hajÃ¡t, mÃ-g Hablaty Ãºgy-ahogy Ã¶sszetakarÃ-tott maguk utÃ¡n.
- Ez miÃ©rt van itt? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ Hablaty kÃ©sÅ‘bb, Ã©s karjÃ¡t nyÃºjtotta a vÃ¶rÃ¶s-fehÃ©r kendÅ‘ felÃ©. Fogatlan rÃ¡mordult Ã©s az arca egy pillanatra fenyegetÅ‘ vicsorba torzult, kivillantotta fogait, majd hÃ¡traugrott.
>- Ne nyÃºlj hozzÃ¡!
- JÃ³l van, jÃ³l van, nyugalom â€“ visszakozott rÃ¶gtÃ¶n, s mindkÃ©t kezÃ©t felemelte vÃ©dekezÃ©se jelÃ©Ã¼l. â€“ Nem bÃ¡ntom. BocsÃ¡nat.
>Fogatlan erre Ãºgy tÅ±nt, hogy elszÃ©gyelli magÃ¡t, mert Ã³vatosan leÃ¼lt az Ã¡gyra, Ã©s kÃ¶zelebb Ã³vakodott hozzÃ¡.
- Most mÃ©rges vagy?
>- Nem, nem vagyok â€“ vÃ¡laszolta Hablaty nyugodtan.
- Csak nem akarom, hogy bÃ¡rki hozzÃ¡Ã©rjen.
>- Nem fogok â€“ Ã-gÃ©rte, mire a mÃ¡sik egÃ©szen kÃ¶zel ment, Ã©s szimatolt kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. Hablaty azon kapta magÃ¡t, hogy megszokott mozdulattal vakarja meg a mÃ¡sik Ã¡llÃ¡t, mire az mormogÃ³, elÃ©gedett hangot hallatott. Benne pedig erÅ‘sÃ¶dÃ¶tt a feltÃ©telezÃ©s, hogy a ruhadarab tÃ©nyleg a sÃ¡rkÃ¡ny farkÃ¡nak pÃ³tlÃ¡sÃ¡t hivatott szimbolizÃ¡lni. Fogatlan nÃ©ha ideges lett, ha tÃºl sokat piszkÃ¡lta a pÃ³tredÅ‘ket a farkÃ¡n.
KÃ©sÅ‘bb hagyta, hogy a mÃ¡sik eltÃ¡mogassa az ablakig, Ã©s mindketten felÃ¼ltek a pÃ¡rkÃ¡nyra, nÃ©ztÃ©k a lentieket, akik tettÃ©k a dolgukat. TÃ¡volabb lÃ¡tszottak a tengeren halÃ¡szÃ³ hajÃ³k Ã¡rbocai Ã©s vitorlÃ¡i. Annyival nyugodtabb volt minden, miÃ³ta bÃ©kÃ©t kÃ¶tÃ¶ttek a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, szinte idilli lett a tÃ¡j.

Harmadnap reggel Hablaty vÃ©gre visszakapta a lÃ¡bÃ¡t, de valamiÃ©rt nem akarÃ³dzott kimennie, Ãºgyhogy csak reggel tettek egy gyors sÃ©tÃ¡t a hÃ¡z kÃ¶rÃ¼l, Ã©s a lÃ¡ba Ã-gy is sajgott egy kicsit, mikor kinyitotta a kis szobÃ¡ja ablakÃ¡t, Ã©s beÃ¼lt az asztalÃ¡hoz. ElÅ‘szÃ¶r is leszedegette a falon lÃ©vÅ‘ rajzokat (mÃ©g mindig annak a hajÃ-tÃ³gÃ©pnek a tervei voltak fent, amivel annak idejÃ©n elkapta a sÃ¡rkÃ¡nyt), elgondolkodott, hogy vajon mit Ã©rnek a pergamenek, vÃ©gÃ¼l Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy ha sikerÃ¼l teljesen szÃ©tmaszatolni rajtuk a szenet, tud mÃ©g tintÃ¡val Ã-rni rÃ¡juk. Tiszta lapokat vett elÅ‘, Ã©s arra gondolt, hogy ha legkÃ¶zelebb erre jÃ¡r a kalmÃ¡r, muszÃ¡j lesz valamit kitalÃ¡lnia pÃ¡r nagyobb pergamendarabÃ©rt cserÃ©be, kÃ¼lÃ¶nben nem lesz mire rajzolnia. EgyelÅ‘re azonban szÃ©tbontotta a fÃ¼zetÃ©t, Ã©s a hegyekrÅ‘l, a levegÅ‘bÅ‘l kÃ©szÃ-tett rajzokat sorjÃ¡ban feltette a falra.
>- Mi ez? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ Ã‰jfÃºria. (Hablaty nagyon erÅ‘sen prÃ³bÃ¡lkozott megszokni az Ãºj nevet, hogy ne bukjanak le.

RÃ©szÃ©rÅ‘l Ã-gy is kÃ-nosan ostoba megoldÃ¡snak tÅ±nt a nÃ©vvÃ¡lasztÃ¡s, KÅ‘fejen Ã©s Fafejen kÃ-vÃ¼l bÃ¡rki a perc tÃ¶rt rÃ©sze alatt rÃ¡jÃ¶het, kit takar pontosan a nÃ©v.)
- TÃ©rkÃ©p. Ezeket rajzoltam, mikor a hegyekben jÃ¡rtunk â€“ vÃ¡laszolta.

>- MiÃ©rt kellenek ezek neked?
- Az emberek Ãºgy tudnak tÃ¡jÃ©kozÃ³dni, ha rajzokat kÃ©szÃ-tenek a helyekrÅ‘l â€“ magyarÃ¡zta. â€“ Rajzokat, amiket megmutatnak egymÃ¡snak. Ezek tÃ¶bbÃ©-kevÃ©sbÃ© pontos tÃ¡volsÃ¡gokat mutatnak, Ã-gy egy olyan ember is kÃ©pes eltalÃ¡lni olyan helyekre, amik rajta vannak a tÃ©rkÃ©pen, aki mÃ©g soha Ã©letÃ©ben nem jÃ¡rt arra, Ã©rted?

>- Azt hiszem. Ã‰n eddig szagok Ã©s Ã¡ramlatok alapjÃ¡n tÃ¡jÃ©kozÃ³dtam â€“ mondta. Hablaty rÃ¡bÃ¡mult. â€“ Annyira egyformÃ¡k a fÃ©szkeitek, hogy csak onnan tudom, melyik a tiÃ©d, mert olyan a szaga, mint neked. Az embereket is Ã-gy kÃ¼lÃ¶nbÃ¶ztetem meg egymÃ¡stÃ³l; azÃ©rt tudom, hogy apÃ¡d az, Ã©s nem valamelyik mÃ¡sik nagydarab ember, mert hasonlÃ³ a szagotok, a mÃ¡siknak meg, akinek olyan a lÃ¡ba, mint neked, mindig parÃ¡zs Ã©s tÅ±z szaga van, az elejÃ©n mÃ©g neked is hasonlÃ³ volt. â€“ Hablaty kapkodÃ³ mozdulatokkal Ã¼tÃ¶tte fel a fÃ¼zetÃ©t, Ã©s sebesen Ã-rni kezdett, csak szavakat vetett egymÃ¡s mellÃ©. â€“ Most mit csinÃ¡lsz? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ a mÃ¡sik.
- Ezt... Ã-rÃ¡snak hÃ-vjÃ¡k. Szavakat Ã-rok le, hogy ne felejtsem el, amit mondasz. KÃ©sÅ‘bb jÃ³l jÃ¶het mÃ©g ez a tudÃ¡s. Minden sÃ¡rkÃ¡ny Ã-gy csinÃ¡lja? A szagokkal.

>- Amennyire Ã©n tudom, igen â€“ hagyta rÃ¡. â€“ De ezt nem Ã©rtem, mi az, hogy szÃ³?
Hablaty Ã¡t akart lendÃ¼lni ilyen aprÃ³ problÃ©mÃ¡kon, amik szÃ¡mÃ¡ra tÃ¶kÃ©letesen Ã©rdektelenek voltak, aztÃ¡n rÃ¡jÃ¶tt, hogy ezt nem teheti meg a sÃ¡rkÃ¡nnyal.

>- JÃ³l van, csinÃ¡ljuk Ãºgy, hogy egyet te kÃ©rdezel, egyet meg Ã©n â€“ Ã©s gyorsan, kissÃ© talÃ¡n hadarva Ã¶sszefoglalta, mire jÃ³ az Ã-rÃ¡s Ã©s olvasÃ¡s tudomÃ¡nya, hogy utÃ¡na minÃ©l rÃ©szletesebben meghallgathassa, hogyan tÃ¡jÃ©kozÃ³dnak a sÃ¡rkÃ¡nyok szagok Ã©s Ã¡ramlatok alapjÃ¡n.
Megtudta, hogy Fogatlan mindig Ãºgy talÃ¡lt vissza a faluhoz, hogy annak fÃ¼stszagÃ¡t kÃ¶vette elsÅ‘sorban, s onnan tudta, hogy merre kell mennie, hogy a birkÃ¡k Ã©s jakok szagÃ¡hoz viszonyÃ-tott, ha azok felÅ‘l jÃ¶tt, a tenger felÃ© kellett tovÃ¡bb haladnia, ha tenger felÅ‘l, a jakok felÃ©. Persze az Å‘ tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡sÃ¡t kÃ©sÅ‘bb nagyban megkÃ¶nnyÃ-tette, hogy Å‘ pontosan tudta, merre tartanak, mert az Å‘ lÃ¡tÃ¡sa mÃ¡smilyen, mint a sÃ¡rkÃ¡nyÃ©. Persze, a sÃ¡rkÃ¡nyok is Ã©rzÃ©kelnek formÃ¡kat, Ã©s pontosan tudjÃ¡k, mi hol van, nem repÃ¼lnek neki a fÃ¡knak Ã©s a hegyeknek, Ã©s pontosan tudtÃ¡k korÃ¡bban az emberek felÃ©pÃ-tmÃ©nyeirÅ‘l, hogy veszÃ©lyesek (amikor Fogatlan egy-egy olyan lÃ¡ngolÃ³ gÃ¶mbbel elpusztÃ-totta a hajÃ-tÃ³gÃ©peket, pontosan lÃ¡tta, hogy hol vannak Ã©s mik azok), csak Ã©ppen nekik egyszerÅ±bb az orruk Ã©s szÃ©l utÃ¡n menni.

>Az Ã¡ramlatok Ãºgy segÃ-tik Å‘ket, hogy a melegek felfelÃ© lÃ¶kik, a hidegek lefelÃ© taszÃ-tjÃ¡k Å‘ket. MÃ¡s a szÃ¡razfÃ¶ld felett, mint a tenger felett, Ã©s mÃ¡s szeles vagy nyugodt idÅ‘ben. A tenger felett azÃ©rt egyszerÅ±bb repÃ¼lni, mert ott nagy a tÃ©r, Ã©s az Ã¡ramlatok egyszerÅ±en vÃ¡ltjÃ¡k egymÃ¡st, minÃ©l magasabban, annÃ¡l erÅ‘teljesebben, de kÃ¶nnyÅ± kÃ¶zÃ¶ttÃ¼k egyikbÅ‘l mÃ¡sikba suhanni, mÃ-g a fÃ¶ld felett mÃ¡s a helyzet. Ott szÃ¡molni kell a hegyekkel, amelyeknek nekirohan a szÃ©l, Ã©s amiknek kÃ¶nnyen neki is dobhat, ha nem vigyÃ¡z magÃ¡ra a sÃ¡rkÃ¡ny.
- SzÃ³val, ha tudom, hogyan segÃ-tsek, kÃ¶nnyebben leszÃ¡llhattunk volna a szÃ©lben? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ kissÃ© feszengve. Arra gondolt, hogy mennyire elege volt akkor az egÃ©sz helyzetbÅ‘l, csak Ã¡t akart melegedni egy tÅ±z mellett, Ã©s aludni valamennyit.

>- Nem tudtÃ¡l volna segÃ-teni â€“ rÃ¡zta fejÃ©t Fogatlan. â€“ A szÃ©l mÃ¡s, az kiszÃ¡mÃ-thatatlan. Megbontja az Ã¡ramlÃ¡sokat Ã©s

messzire viszi a szagokat. A repÃ¼lÃ©s...
- Ã–sszetett?
>- Igen. Sok mindent kell egyszerre figyelni, de ez nekem csak azÃ³ta tÅ±nt fel, hogy Ã¡tvÃ¡ltoztam. ElÅ‘tte minden olyan... termÃ©szetes volt.
Hablaty bÃ³lintott, Ã©rtette, mire gondol. Valami ilyesmi lehetett, mikor mÃ©g a jÃ¡rÃ¡st tanulta, mÃ¡sodjÃ¡ra. Amikor unÃ¡sig ismÃ©telte magÃ¡ban a mozdulatsort. Bal â€žlÃ¡b" elÅ‘recsÃºsztat, testsÃºly Ã¡thelyez (tÃ©rdre vigyÃ¡zz!), finom sÃ¼llyedÃ©s, ahogy a rugÃ³ enged a sÃºlyÃ¡nak, jobb lÃ¡b felemel (nem inog, Ã©s legfÅ‘kÃ©ppen _nem esik orra_), majd jobb lÃ¡b letesz, Ã©s kezdÅ‘dhet az egÃ©sz elÃ¶lrÅ‘l. (Vagy talÃ¡n â€“ sokkal inkÃ¡bb â€“ ilyen lehetett, mikor egyÃ¼tt megtanultÃ¡k, hogyan repÃ¼lhetnek.)

>SokÃ¡ig hallgattak, vÃ©gÃ¼l visszafordult a tÃ©rkÃ©pekhez, Ã©s arra gondolt, hogy Ã©letÃ©ben elÅ‘szÃ¶r kapott olyan feladatot, amit mÃ¡s nem tudott volna elvÃ©gezni helyette, Ã©s mÃ©gis elszÃºrta az egÃ©szet. A tÃ©rkÃ©pen Ã¼res foltok maradtak volna, ha most rajzolja meg.<p>

[1] A WikipÃ©dia szerint VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lnak hÃ-vtÃ¡k azt a nagy sÃ¡rkÃ¡nyt amivel a film vÃ©gÃ©n megkÃ¼zdÃ¶ttek. (A Soundtrackban meg persze ZÃ¶ld HalÃ¡l van Ã-rva â€“ mindketten Cressida Cowell â€“ Ã•gy neveld a sÃ¡rkÃ¡nyodat c. kÃ¶nyvÃ©nek szereplÅ‘i (is).)
>[2] ViharbogÃ¡r [Stormfly], Astrid siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nya, a rajzfilmsorozatban fordÃ-tottÃ¡k Ã-gy a nevÃ©t.<p>

5. TÃ¡vozÃ¡s

IV. Fejezet
>~TÃ¡vozÃ¡s~<p>

Az embereknek vannak hibÃ¡ik, kisebbek vagy nagyobbak, ezeket Ã¡ltalÃ¡ban szeretetbÅ‘l elnÃ©zzÃ¼k. MÃ©gis elÅ‘fordul, hogy valami igazÃ¡n, igazÃ¡n megbocsÃ¡thatatlan lehet â€“ vagy csak mi magunk nem vagyunk mÃ©g elÃ©g felnÅ‘ttek ahhoz, hogy megÃ©rtsÃ¼k, Ã©szrevegyÃ¼k mi is tÃ¶rtÃ©nik. Ã‰s Ã©n â€“ Ã©n elÃ©g bÃ©na voltam, hogy meglÃ¡ssam, hol hibÃ¡zom.

A napok csak Ãºgy peregtek egymÃ¡s utÃ¡n, hosszÃº sorban, Ã©s Hablaty egÃ©szen megszokta, hogy eddigi Ãºj csalÃ¡dtagjuk helyett egy mÃ¡sik Ã©l velÃ¼k. Az elejÃ©n, az utazÃ¡s utÃ¡ni pÃ¡r napban mÃ©g nagyon sokan mondtÃ¡k neki, hogy sajnÃ¡ljÃ¡k, ami Fogatlannal tÃ¶rtÃ©nt, Ã©s Å‘ azÃ©rt tudott Å‘szintÃ©n fancsali Ã¡brÃ¡zatot vÃ¡gni ilyenkor, mert valamit mÃ©giscsak elveszÃ-tett azzal, hogy Fogatlan ember lett. ElveszÃ-tette azt a fÃ©kevesztett Ã©rzÃ©st, amit repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben Ã©rzett mindig, azt az Ã¡llapotot, amikor a mozgÃ¡sban nem akadÃ¡lyozta a csonka lÃ¡ba, azt az Ã©rzÃ©st, amikor Ãºgy gondolta, hogy a legkÃ¶zelebb lehet a barÃ¡tjÃ¡hoz, hiszen azt a csodÃ¡t â€“ a repÃ¼lÃ©s csodÃ¡jÃ¡t â€“ egyÃ¼tt mÅ±velik. EgyÃ¼tt talÃ¡ltÃ¡k ki, tapasztaltÃ¡k meg, hogyan sikerÃ¼lhet, Ã©s sikerÃ¼lt is, az eredmÃ©ny csodÃ¡latos, semmivel nem Ã¶sszehasonlÃ-thatÃ³ Ã©rzÃ©s volt.
>Nem hibÃ¡ztatta Fogatlant â€“ prÃ³bÃ¡lta nem tenni. Ã–nzÅ‘nek Ã©rezte magÃ¡t, ami miatt dÃ¼hÃ¶s volt magÃ¡ra. Az emberrÃ© avanzsÃ¡lt sÃ¡rkÃ¡ny nem Ãºgy tÅ±nt, mint aki nagyon vÃ¡gyna vissza az Ã©gre, a felhÅ‘k, a madarak kÃ¶zÃ©. Neki tÃ¶kÃ©letesen megfelelt az, hogy minden nap kap valamit enni, puha Ã¡gyban alhat (szorosan mellette, Ã©s nÃ©ha Ã¶sszegabalyodva Ã©bredtek), Ã©s mindenhovÃ¡ egyÃ¼tt mennek, mint eddig. Hablaty ekkor jÃ¶tt rÃ¡, mennyire elkÃ©nyelmesedett a sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton, Ã©s vette Ã©szre, hogy ha egÃ©sz nap kÃ©t lÃ¡bon megy ide meg oda, bizony, sokkal jobban el tud

fÃ¡radni, mint korÃ¡bban â€œ bÃ¡r biztos volt benne, hogy a repÃ¼lÃ©s
is erÅ‘sÃ-tette, csak valahogy mÃ¡shogy, Ã©s az is bizonyos volt
rÃ©szÃ©rÅ‘l, hogy ha Ãºjra nyeregbe kellene szÃ¡llnia egy hasonlÃ³
termÃ©szetÅ± sÃ¡rkÃ¡nyon, mint Fogatlan, szÃ©delegve Ã©s reszketve
Ã©rne fÃ¶ldet.
HiÃ¡nyzott a repÃ¼lÃ©s, de mindig nemet mondott,
mikor Astrid azt mondta, Ã¼ljÃ¶n fel vele ViharbogÃ¡rra, Ã©s
repÃ¼ljenek egy kÃ¶rt ketten. HiÃ¡nyzott a repÃ¼lÃ©s, de nem volt
pÃ³tolhatÃ³ mÃ¡ssal â€œ sorskÃ¶zÃ¶ssÃ©get vÃ¡llalt (megint) Ã©s ha
Fogatlan sem repÃ¼lhet, akkor Å‘ sem fog.
>A hatalmas elÅ‘nyt most az a tudÃ¡s jelentette, amit Fogatlan tudott
neki Ã¡tadni szÃ³ban. A dolgozÃ³szobÃ¡t rengeteg pergamen borÃ-totta,
aminek minden aprÃ³ helyÃ©re Ã-rt valamit a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, hiszen
akÃ¡rmilyen tÃ©mÃ¡ba botlottak, sÃ¡rkÃ¡nyszemmel egÃ©szen mÃ¡s volt,
mint emberivel. ElhatÃ¡rozta, hogyha valaha lesz egy kis ideje rÃ¡,
tÃ¶bb pergament szerez, Ã¶sszefÅ±zi Å‘ket kÃ¶tettÃ©, Ã©s rendszerezi
azt a tudÃ¡st, amit a sÃ¡rkÃ¡ny neki ad azÃ¡ltal, hogy elmondja,
milyennek lÃ¡tja a vilÃ¡got. AzÃ©rt akarta mindezt leÃ-rni, hogy a
kÃ©sÅ‘bbi korok emberei se kezdjenek Ãºjra hÃ¡borÃºzni a
sÃ¡rkÃ¡nyokkal Hibbant-szigeten, hanem prÃ³bÃ¡ljÃ¡k Å‘ket megÃ©rteni
â€œ Ã©s akkor egyikÃ¼knek sem kell sÃºlyos kÃ¡rokat, Ã©leteket
kÃ¶vetelÅ‘ csatÃ¡rozÃ¡sba kezdeniÃ¼k.<p>

- Hablaty, beszÃ©lnÃ¼nk kell â€œ ment oda hozzÃ¡ egyszer Astrid,
mikor a kovÃ¡csmÅ±helyben tett-vett, prÃ³bÃ¡lt Ãºgy tenni, mint aki
csinÃ¡l is valami hasznosat, de gondolatban mindig ott kÃ¶tÃ¶tt ki,
ha idejÃ¶tt, hogy mÃ¡sik nyerget kÃ©ne kÃ©szÃ-tenie Fogatlannak
elveszett helyett, de nem volt sem alkalmas idÅ‘, sem indok, amiÃ©rt
nekikezdhetne.
>- Szia â€œ kÃ¶szÃ¶nt, Ã©s ledobta a kÃ¶tÃ©nyÃ©t.
- Hol van
Ã‰jfÃºria?
>- Valahol... itt kell lennie, gondolom. Nem vagyunk
Ã¶sszenÅ‘ve.
- Az jÃ³ â€œ bÃ³lintott a lÃ¡ny. â€œ BeszÃ©ltem
Gothival[1] â€œ lÃ©pett hozzÃ¡ kÃ¶zelebb. â€œ Az idÅ‘ mÃ©g Ãºgy egy
hÃ©tig alkalmas lesz utazni. Most kellene megejtenÃ¼nk a dolgot,
amÃ-g mÃ©g nem fagyunk odakint halÃ¡lra. â€œ BeszÃ©d kÃ¶zben egÃ©szen
kÃ¶zel hajolt hozzÃ¡, ami mÃ¡skor zavarba ejtÅ‘ lett volna, most
azonban nem annyira.
>- Ã‰rtem â€œ biccentett. â€œ Az a helyzet, hogy...
- EzÃºttal mi
a kifogÃ¡s?! â€œ csattant fel a lÃ¡ny. â€œ Hetek Ã³ta mondogatod,
hogy most ezÃ©rt nem, azÃ©rt nem! Elfogy az idÅ‘nk, Hablaty!
MegÃ-gÃ©rted! â€œ A kÃ©k szemek dÃ¼hÃ¶sen, megrovÃ³n villantak rÃ¡.
Tudta, hogy igaza van.
>- JÃ³l van â€œ prÃ³bÃ¡lta nyugtatni. â€œ JÃ³l van. Holnap... holnap
mehetÃ¼nk. Megfelel?
- Napfelkeltekor, vÃ¡rlak a fÅ‘tÃ©ren â€œ
ezzel mÃ¡r ott is hagyta. Hablaty mÃ©lyet sÃ³hajtott.
>- BeszÃ©lek apÃ¡val â€œ mormogta utÃ¡na kedvetlenÃ¼l.
Nem az volt
a baj, hogy Ãºjra repÃ¼lnie kellene, nem fÃ©lt tÅ‘le. Ã–nmagÃ¡tÃ³l
fÃ©lt, a csalÃ³dÃ¡stÃ³l. Hogy nem olyan, mint amilyennek emlÃ©kszik
rÃ¡. (Egy siklÃ³sÃ¡rkÃ¡nynak egÃ©szen mÃ¡s a testfelÃ©pÃ-tÃ©se Ã©s a
repÃ¼lÃ©se is, mint egy Ã©jfÃºriÃ¡nak. EgyÃ¡ltalÃ¡n nem hasonlÃ-t a
rÃ¶ptÃ¼k sem. _Semmiben_ nem hasonlÃ-tanak.)
>Elindult, hogy megkeresse az apjÃ¡t, Ã¡m alig tartott fÃ©lÃºton a
kikÃ¶tÅ‘jÃ¼k felÃ©, amikor valaki felkiÃ¡ltott a magasbÃ³l:
-
KalmÃ¡r Johan kÃ¶zeledik!
>Hablaty ezt furcsÃ¡llta, hiszen a kereskedÅ‘ az enyhÃ©bb idÅ‘ben
veszi sorra az Ã©szaki szigeteket, de mivel mÃ¡r megtervezte Ã©s
elkÃ©szÃ-tette a cserealapnak gondolt tÃ¡rgyakat, ezÃ©rt nem okozott
gondot a dolog. SietÅ‘sen visszaindult a hÃ¡zhoz, hogy magÃ¡val hozza
Å‘ket, aztÃ¡n rÃ¡jÃ¶tt, hogy nincs Ã©rtelme annyira rohanni, mire a
kalmÃ¡r kikÃ¶t, addigra bÅ‘ven visszaÃ©r. KÃ¶zben gondolatai

vissza-visszatÃ©rtek a mÃ¡snap esedÃ©kes utazÃ¡shoz. Az igazsÃ¡ghoz az is hozzÃ¡tartozott, hogy mÃ©g soha nem hagyta egyedÃ¼l Ã‰jfÃºriÃ¡t, miÃ³ta velÃ¼k volt. Most is csak kÃ©t naprÃ³l, esetleg hÃ¡romrÃ³l lenne szÃ³, de ez is soknak tÅ±nt. A fiÃº tÃºlbuzgÃ³, Ã©s mÃ©g van pÃ¡r furcsa szokÃ¡sa, amik elhagyÃ¡sÃ¡ra figyelmeztetni kell, ha emberek kÃ¶zÃ¶tt van.
ApjÃ¡ra a hÃ¡z mÃ¶gÃ¶tt lelt rÃ¡, kivÃ©telesen nem jÃ¡rta a kÃ¶rnyÃ©ket, hogy problÃ©mÃ¡kat oldjon meg.

>- Szia, apa! JÃ³, hogy lÃ¡tlak â€“ szÃ³lÃ-totta meg.
>- Ã•, fiam! Hol hagytad Ã‰jfÃºriÃ¡t?
>- Valahol a faluban van. Figyelj csak, arra gondoltunk Astriddal, hogy holnap visszamennÃ©nk a hegyekbe, hogy a rossz idÅ‘ alatt befejezhessem a tÃ©rkÃ©pet a sziget Ã©szaki rÃ©szÃ©rÅ‘l.
>- Biztos vagy benne?
>- Persze, nem lesz semmi baj.
>- Ezt a mondatot Ãºgy tudod mondani, hogy mÃ¡r-mÃ¡r mindenki elhiszi â€“ nevetett a fÃ©rfi.
>- AmÃºgy KalmÃ¡r Johan hajÃ³jÃ¡t lÃ¡tjÃ¡k kÃ¶zeledni â€“ tette hozzÃ¡.
>- Mi? Ez aztÃ¡n a kellemes meglepetÃ©s! HohÃ³, menjÃ¼nk is gyorsan! â€“ ezzel az apja gondolatai vÃ©gkÃ©pp az Ã©rkezÅ‘ felÃ© terelÅ‘dtek, Ã©s Hablaty nÃ©ha kellemetlenÃ¼l Ã©rezte magÃ¡t amiatt, mert sikerÃ¼l elterelnie magÃ¡rÃ³l a figyelmet, ha Ãºgy adÃ³dik.

>EgÃ©sz nap nem lÃ¡tta Ã‰jfÃºriÃ¡t. Furcsa volt, mert a fiÃº mindig a nyomÃ¡ban volt, akÃ¡r lÃ¡tta, akÃ¡r nem, de most nem ugrott elÅ‘ sehonnan vÃ¡ratlanul. Hablatyot azonban lefoglaltÃ¡k egyÃ©b dolgai, Ã©s ezen csak egy pillanatig gondolkodott el, aztÃ¡n ment is tovÃ¡bb. A dolgozÃ³szobÃ¡bÃ³l Ã¶sszeszedte a kellÅ‘ holmit, az egyiket becsomagolta egy rÃ©gi vitorlavÃ¡szonba, hogy ne legyen semmi baja, Ã©s mert nem akarta igazÃ¡n megmutatni senkinek. Ãšgy gondolta, hogy talÃ¡n a kalmÃ¡r el tudja majd cserÃ©lni valamire, de nem akarta, hogy a szigeten bÃ¡rki is lÃ¡ssa.
Mire azonban leÃ©rt a kikÃ¶tÅ‘be mÃ¡r a fÃ©l falu ott sereglett vÃ¡rva, hogy KalmÃ¡r Johan kikÃ¶ssÃ¶n, Ã©s megkezdÅ‘dhessen a cserebere a tÃ¡voli orszÃ¡gok, szigetek, Ã©s legfÅ‘kÃ©ppen a nagy szÃ¡razfÃ¶ld portÃ©kÃ¡ival. Hablaty sokÃ¡ kerÃ¼lt sorra, de nem bÃ¡nta igazÃ¡n. Tudta, hogy amire neki van szÃ¼ksÃ©ge, az mÃ¡snak Ãºgysem kellhet, Ãºgyhogy nem problÃ©mÃ¡zott kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebben a dolgon, nekitÃ¡maszkodott egy cÃ¶lÃ¶pnek, Ã©s figyelte azt a vidÃ¡msÃ¡got, amit a kalmÃ¡r Ã©rkezÃ©se okozott; ettÅ‘l valahogy neki is kicsit jobb lett a kedve. Olyannyira elgondolkodott, hogy megrezzent, Ã©s Ãºgy Ã©rezte magÃ¡t, mint aki Ã¡lombÃ³l Ã©bredt, amikor KalmÃ¡r Johan felÃ© fordult, Ã©s megkÃ©rdezte:
>- Ã‰s neked Hablaty, mit adhatok?
>- Pergamenre Ã©s tintÃ¡ra lenne szÃ¼ksÃ©gem â€“ vÃ¡laszolta, ahogy felkapta a becsomagolt tÃ¡rgyat, Ã©s elÅ‘rÃ©bb lÃ©pdelt. â€“ HÃ¡t, gondolom tÃ¡vcsÅ‘ mÃ¡r nem kell, szÃ³val hoztam mÃ¡st[2].
>- KÃ-vÃ¡ncsivÃ¡ teszel â€“ jegyezte meg elmosolyodva a kalmÃ¡r.
Hablaty elÅ‘vett egy Ã¶sszetekert pergament, amit egy darab vÃ©kony bÅ‘rszÃ-jjal kÃ¶tÃ¶tt Ã¶ssze. Most kisimÃ-totta a hajÃ³padlÃ³n.
>- Ezt mÃ©g a tavasszal kÃ©szÃ-tettem, az az Ãºtvonal, amin haladni szoktÃ¡l, csak egy kicsit pontosabb, Ã©s talÃ¡ltam egy Ã¡tjÃ¡rÃ³t az egyik szigetnÃ©l, amivel nem kell akkorÃ¡t kerÃ¼lnÃ¶d Hibbantig â€“ magyarÃ¡zta, Ã©s megmutatta a tÃ©rkÃ©pen, mire gondolt.
>- NahÃ¡t, ez igazÃ¡n hasznos â€“ mosolyodott el a fÃ©rfi, Ã©s lÃ¡tszott, hogy Å‘szintÃ©n Ã¶rÃ¼l neki. â€“ Ez mÃ¡r Ã¶nmagÃ¡ban Ã©r annyit, amit cserÃ©be kÃ©rsz â€“ mondta, Ã©s meg is perdÃ¼lt, hogy elÅ‘keresse a holmit. Hablaty bÃ¼szke volt magÃ¡ra, Ã©s kÃ¶rÃ¼lnÃ©zett a hajÃ³n a rengeteg holmi kÃ¶zÃ¶tt. Megpillantott valamit az egyik Ã¡rbocrÃºdra akasztva.

>- Az micsoda? â€“ kÃ©rdezte Ã©rdeklÅ‘dve.
- Hm? Ja az? Egy sÃ¡l. MegvÃ©di a nyakadat a hidegtÅ‘l.
>- Van itt mÃ©g valamim, elvihetem cserÃ©be? â€“ kÃ©rdezte, Ã©s felemelte a vitorlavÃ¡szonba bugyolÃ¡lt tÃ¡rgyat.
- Mi szÃ¼ksÃ©ged neked arra?
>- Nem nekem kell, valaki mÃ¡snak â€“ vÃ¡laszolta gyorsan. KÃ¶rÃ¼lnÃ©zett, de senki nem jÃ¡rt mÃ¡r erre, Ãºgyhogy Ã³vatosan kibontotta a vÃ¡sznat. SzÃ©nrajz volt benne egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l â€“ FogatlanrÃ³l, ahogy a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt fekete Ã¡rnykÃ©nt repÃ¼l â€“ a pergamen csiszolt, rovÃ¡sokkal dÃ-szÃ-tett fakeretre rÃ¶gzÃ-tve. A kalmÃ¡r Ã©rdeklÅ‘dve szemlÃ©lte.
- Nem tudom, hogy kinek kellhet, de igazÃ¡n Ã¼gyes rajz â€“ mondta. â€“ Vidd a sÃ¡lat is. â€“ Hablaty kedve ezennel vÃ©gleg tÃºllendÃ¼lt a holnapi, Ã©s az elkÃ¶vetkezendÅ‘ pÃ¡r nap felett Ã©rzett aggodalmÃ¡n, Ã©s gyorsan Ã¶sszehajtogatta a hosszÃº, meleg ruhadarabot, majd az egyik zsebÃ©be tette. UtÃ¡na felkapta a pergameneket Ã©s a tintÃ¡t, Ã©s mÃ¡r kocogott is fel a hÃ¡zhoz, hogy eltegye Å‘ket.

Ã‰jfÃºria csak este Ã©rkezett haza, de nem utolsÃ³nak, Hablaty a tÃ¼zet piszkÃ¡lta egy hosszÃº Ã¡ggal, Ã©s azon gondolkodott, hogyan jelentsen be, hogy elmegy. KivÃ¡gÃ³dott az ajtÃ³, hÅ±vÃ¶s szÃ©l tÃ¡ncoltatta meg a lÃ¡ngokat, majd a fiÃº be is vÃ¡gta maga utÃ¡n, szinte ugyanakkora erÅ‘vel, ahogy az apja tudta. A fiÃº nagyon erÅ‘s volt mÃ©g Ã-gy is, pedig a nyÃºlÃ¡nk, vÃ©kony alkata miatt sokan csÃ³vÃ¡ltÃ¡k felette a fejÃ¼ket, hiszen miÃ³ta a faluba kerÃ¼lt sem hÃ-zott sokat. Nem volt egy igazi viking-alkat, de Hablaty sem â€“ Ãºgy talÃ¡ltÃ¡k, hogy megtalÃ¡lta zsÃ¡k a foltjÃ¡t.
>Hablaty felpattant, Ãºgy Ã©rezte magÃ¡t, mint akit rajtakaptak, Ã©s zavartan bedobta az Ã¡gat a tÅ±zbe.
- H-hÃ©, figyelj, mondani szeretnÃ©k valamit â€“ kezdte, de a mÃ¡sik csak elrohant mellette.

>- Ne fÃ¡radj â€“ vetette oda, Ã©s kÃ©t ugrÃ¡ssal fent termett a lÃ©pcsÅ‘ tetejÃ©n, majd hallatszott az Ã¡gy nyikorgÃ¡sa. Hablaty egy pillanatig dermedten bÃ¡mult, aztÃ¡n homlokÃ¡t rÃ¡ncolva utÃ¡na indult. Ugyan az apja kÃ©szÃ-ttetett egy mÃ¡sik Ã¡gyat, Ã‰jfÃºriÃ¡nak sokkal jobban tetszett az Å‘ Ã¡gya, Ãºgyhogy most is oda vackolt el, a vÃ©gÃ©ben gÃ¶mbÃ¶lyÃ¶dÃ¶tt Ã¶ssze, ahogyan csak Å‘ tudott.
- Ã‰jfÃºria? â€“ szÃ³lÃ-totta halkan. Csak egy mordulÃ¡s volt a vÃ¡lasz. â€“ Azt akartam mondani, hogy holnap reggel visszamegyek Astriddal Ã©s ViharbogÃ¡rral a hegyekbe, hogy befejezhessem a tÃ©rkÃ©peket mÃ©g a tÃ©len â€“ mondta makacsul. â€“ Nem fog sokÃ¡ tartani. â€“ Mivel hosszÃº ideig nem kapott vÃ¡laszt, Ãºjra megszÃ³lalt: â€“ Szereztem ma neked valamit KalmÃ¡r JohantÃ³l. â€“ Erre azÃ©rt megmoccant, mintha fÃ¼lelne. â€“ Ha abbahagyod a duzzogÃ¡st, odaadom.
>Ã‰jfÃºria lassan feltÃ¡maszkodott a kezein, Ã©s Ã©rdeklÅ‘dve figyelte, ahogy a zsebÃ©bÅ‘l elÅ‘kerÃ¼l az Ã¶sszehajtogatott sÃ¡l. Egy mozdulattal szÃ©tbontotta, aztÃ¡n a kÃ©t szÃ¡rÃ¡t megfogva kissÃ© kÃ¶zelebb hajolt a mÃ¡sikhoz, majd finoman a nyakÃ¡ba tekerte.
- Mert fÃ¡zni szoktÃ¡l, talÃ¡n Ã-gy jobb lesz egy kicsit â€“ mondta elmosolyodva. A mÃ¡sik bÃ¡mult rÃ¡, nagy, kitÃ¡gult, sÃ¶tÃ©t pupillÃ¡kkal, majd Hablaty azt vette csak Ã©szre, hogy az Ã¡gyon fekszik, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny lelkesen hozzÃ¡bÃºjik az ajÃ¡ndÃ©k felett Ã©rzett Ã¶rÃ¶mÃ©ben. Hablaty mosolyogva Ã¶lelte magÃ¡hoz, Ã©s megnyugodott egy kicsit, hogy nem is lesz akkora katasztrÃ³fa az utazÃ¡s.
>- Azt hittem, hogy ezt Astridnak vetted â€“ mormolta az ingÃ©be. Hablaty megdermedt.
- Nem... Dehogy. Eszembe sem jutott...
>- Akkor miÃ©rt nem velem mÃ©sz?
- HÃ¡rman egy sÃ¡rkÃ¡nyon mÃ¡r tÃºl sokan lennÃ©nk â€“ vÃ¡laszolta, Ã©s nyelt egyet. KÃ-nosan

kerÃ¼ltÃ©k a repÃ¼lÃ©s-tÃ©mÃ¡t, legalÃ¡bbis, ami Hablatyot illette.
Nem akart errÅ‘l beszÃ©lni, Ã©s Ã‰jfÃºria sem hozta fel.
>- MiÃ©rt nem kÃ©rsz meg egy mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nyt?
Hablaty lehunyta a
szemeit. Nem akart vÃ¡laszolni.
>- Nem... nem akarok repÃ¼lni â€“ jelentette ki vÃ©gÃ¼l halkan.
>-
De hÃ¡t szeretsz repÃ¼lni!
>- De csak veled â€“ motyogta.
- MÃ©gis elmÃ©sz Astriddal! â€“
mordult, mire Hablaty meglepetten bÃ¡mult fel.
>- Mert muszÃ¡j! MegÃgÃ©rtem! Ha nem Ãgy lenne, nem mennÃ©k! Nem
Ã©rtem, mi bajod van! â€“ fakadt ki.
- El fog venni tÅ‘lem!
>- Mi?!
- Folyton nÃ©z! Ã‰s te is Ãºgy bÃ¡mulod, mintha minden
eszed elmenne, amint rÃ¡nÃ©zel! OstobÃ¡n habogsz Ã¶ssze-vissza, azt
sem vennÃ©d Ã©szre, ha kÃ¶zben tÃ¼zet kÃ¶pnÃ©k rÃ¡d!
>- Nem tehetek rÃ³la, hogy Astrid a legszebb lÃ¡ny, akit ismerek! â€“
vÃ¡gott vissza kissÃ© sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten.
- Nem kÃ¶telezÅ‘
belezÃºgnod!
>- Ã‰-Ã©n nem is! â€“ Ã‰jfÃºria Ãºgy morgott rÃ¡, mintha Ã¡t akarnÃ¡
harapni a torkÃ¡t, Ã©s most nagyon hasonlÃtott egy sÃ¡rkÃ¡nyra. Egy
veszÃ©lyes, vad sÃ¡rkÃ¡nyra. Arany szemei Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek,
kivillantotta Ã©les fogait. Hablaty ijedten nyelt egyet.
Ã‰jfÃºria
ellÃ¶kte magÃ¡t az Ã¡gytÃ³l, Ã¡tugrott a mÃ¡sikra Ã©s ott
gÃ¶mbÃ¶lyÃ¶dÃ¶tt Ã¶ssze a takarÃ³i alatt. Hablaty levegÅ‘ utÃ¡n
kapkodva nÃ©zett rÃ¡, de a mÃ¡sik nem mozdult, Ã©s perceken belÃ¼l
Ãºgy tÅ±nt, mintha elaludna. A fiÃº visszament a tÅ±zhÃ¶z, kÃ¶zben
halkan dÃºdolgatott, hogy elÅ±zze a hÃ¡zra telepedÅ‘, komor csendet,
aztÃ¡n Ã©nekelgetett is egy kicsit.

_Yfir skÃ³g, flÃ¦Ãºir niÃºur brekkuna
>Allt upp Ã loft! Ã‰g mun aldrei gleyma!
ÃžvÃ Ã©g mun
aldrei![3]_

Amikor Hablaty reggel felkelt Ã©s kinÃ©zett az ablaknyÃlÃ¡son, kÃ¶d
tapadt rÃ¡, majdnem a szobÃ¡ba is bekÃºszott, az erÅ‘s fÃ©lhomÃ¡lyban
Ã‰jfÃºria Ã¡gya felÃ© pillantott, el akart kÃ¶szÃ¶nni, de hÅ±lt helye
volt. Az Ã¡gya Ã¶sszetÃºrva, Å‘ maga sehol. Hablaty felugrott,
kinÃ©zett a tetÅ‘re, sÃ¡rkÃ¡ny sehol, Ã©s Ãºgy rohant le a lÃ©pcsÅ‘n,
mintha kergetnÃ©k. A pirkadat alig javÃtott valamit, a tenger felÅ‘l
jÃ¶vÅ‘ pÃ¡ra elfojtotta a hangokat, mÃ©gis, valamit kihallott a falu
felÅ‘l. Alig kÃ©t mÃ©terre lÃ¡tott elÅ‘re, ahogy botorkÃ¡lt lefelÃ© a
dombrÃ³l, amin a hÃ¡zuk volt, s Å‘rÃ¼lt balsejtelem csapott Ã¡t
rajta, hogy a kalmÃ¡r nem fÃ©l a kÃ¶dben hajÃ³zni, s ugyancsak
sietnie kell, ha a rossz idÅ‘ beÃ¡llta elÅ‘tt akar tÃ¡volabb Ã©rni
tÅ‘lÃ¼k. LÃ©ptei tompÃ¡n koppantak a deszkÃ¡kon, de a Johan hajÃ³ja
mÃ¡r nem volt sehol â€“ a kÃ¶d elnyelte, Ã©s Hablaty valahogy
teljesen biztos volt benne, hogy Ã‰jfÃºria vele tartott. Vele
tartott, tÃ¡voli vizekre, tÃ¡voli orszÃ¡gokba, oda, ahol a nagy
szÃ¡razfÃ¶ld van, Ã©s ahovÃ¡ Hablaty nem tudja kÃ¶vetni.

[1] TudjÃ¡tok, Gothi, a tÃ¶rzs sÃ¡mÃ¡nja.
>[2] Csak a rajzfilmsorozatbÃ³l derÃ¼l ki, hogy cserekereskedelem
mÅ±kÃ¶dik a kalmÃ¡r Ã©s a szigetlakÃ³k kÃ¶zÃ¶tt, Ã©s Hablaty mÃ¡r Ã¶t
tÃ¡vcsÃ¶vet fabrikÃ¡lt neki, de aztÃ¡n elÅ‘ kellett Ã¡llnia valami
mÃ¡ssal, mivel a kalmÃ¡rnak <em>csak kÃ©t szeme van<em>. XD

>[3]JÃ³nsi â€“ Sticks and Stones fordÃtÃ¡s a kÃ¶vetkezÅ‘ fejezetek
egyikÃ©ben/

6. ElhatÃ¡rozÃ¡s

V. Fejezet

~ElhatÃ¡rozÃ¡s~

_Csak fekÃ¼dtem ott, napok Ã³ta talÃ¡n, Ã©s egyszerre csak a szemembe sÃ¼tÃ¶tt a bÃ¡gyadt tavaszi nap, egy pillanatra teljesen elvakÃ-tott, aztÃ¡n eszembe jutott, mit mondott a boszorkÃ¡ny a barlangban: _aztÃ¡n nÃ©zz a napba, elvakulsz, de talÃ¡n tÃ¶bbet lÃ¡tsz, mint amennyit szeretnÃ©l_.__ LÃ¡ttam ahogy elmegy, Ã©s lÃ¡ttam ahogy visszatÃ©r._

Hablatyot nagyon ritkÃ¡n lÃ¡ttÃ¡k lent a faluban, egyszerÅ±en csak kÃ©ptelen volt emberek kÃ¶zÃ© menni, valahogy minden szÃ¼rke volt, minden Ã-zÃ©t, illatÃ¡t Ã©s szÃ-nÃ©t vesztette. Azon a tÃ©len ott maradt a hÃ¡zban, nem ment a tÃ¶bbiekkel a barlangba Ã¡tvÃ©szelni a telet, csak a tÃ¼zet piszkÃ¡lta, Ã©s azon gondolkodott, hogy az istenek miÃ©rt Å‘t pÃ©cÃ©ztÃ©k ki maguknak. Hiszen mÃ¡r minden annyira jÃ³ volt!
>DÃ¼hÃ¶s volt magÃ¡ra, a vilÃ¡gra, Fogatlanra, a banyÃ¡ra ott a tÃ¡voli barlangban. MÃ©g a szÃ¡mÅ±zetÃ©s szÃ-vszorÃ-tÃ³ Ã©lmÃ©nyÃ©t is sokkal szÃ-vesebben vÃ¡llalta volna, ha a barÃ¡tja ott lehet mellette, bÃ¡rmit szÃ-vesebben vÃ¡llalt volna, lett lÃ©gyen az bÃ¡rmilyen Å‘rÃ¼ltsÃ©g, halÃ¡lt megvetÅ‘ bÃ¡torsÃ¡got kÃ-vÃ¡nÃ³ feladat, <em>bÃ¡rmi<em>, csak egyÃ¼tt lehessenek.
>Tavasszal azonban, amikor a hÃ³ elolvadt a Nyomor OrmÃ¡n, Ã©s a vikingek helyrehoztÃ¡k a hajÃ³ikat, majd sorra kihajÃ³ztak ki a vÃ©dett kis Ã¶bÃ¶lbÅ‘l, hogy halat fogjanak, valami tÃ¶rtÃ©nt. A mÃ©g mindig tÃºl vÃ©zna alak vÃ©gigsietett a stÃ©gen, gondosan kikerÃ¼lte a kissÃ© lejjebb sÃ¼llyedt deszkÃ¡kat, amikben Ã¡ltalÃ¡ban sikerÃ¼lt jÃ³l orra esnie, Ã©s megÃ¡llt a stÃ©g legvÃ©gÃ©n. Az apja nem vette Ã©szre, csak a halÃ¡szhÃ¡lÃ³jÃ¡t ellenÅ‘rizte, mint minden reggel.
- Szia, apa â€“ szÃ³lalt meg Hablaty halkan, Ã©s a fÃ©rfi hirtelen fordult felÃ©.
>- Hablaty! Szia! HÃ¡t te? â€“ BizonyÃ¡ra meglepte a megjelenÃ©sÃ©vel.
- Gondoltam, veled tarthatnÃ©k â€“ mondta halkan. â€“ Ha megengeded â€“ fÅ±zte hozzÃ¡.
>PlÃ©hpofa egy rÃ¶vid pillanatra gondolkodÃ³ba esett: ha a fia hajÃ³ra szÃ¡ll, annak belÃ¡thatatlan kÃ¶vetkezmÃ©nyei lesznek, mÃ¡srÃ©szrÅ‘l Hablaty azÃ³ta nem szÃ³lt szinte senkihez, Ã©s ki sem mozdult, miÃ³ta Ã‰jfÃºria elment, Ãºgyhogy talÃ¡n Ã©rtÃ©kelnie kellene a segÃ-tÅ‘szÃ¡ndÃ©kot.
- Nem bÃ¡nom â€“ felelte vÃ©gÃ¼l. A fiÃº biccentett, egy ugrÃ¡ssal a hajÃ³n termett, az meg sem billent a sÃºlya alatt. Csendben tett-vett a mÃ¡sik vÃ©gÃ©n, PlÃ©hpofa egyik szeme mindig rajta volt, de csak olyan aprÃ³sÃ¡gokat csinÃ¡lt, mint a kÃ¶telek feltekerÃ©se. Semmi olyasmit, amivel Ã¡rthat.
>AztÃ¡n kihajÃ³ztak, csendben, a szÃ©l kellemes sebessÃ©ggel vitte Å‘ket elÅ‘re, el a sziget kÃ¶zvetlen kÃ¶zelÃ©bÅ‘l, de mÃ©g lÃ¡tszott a falu, felette nÃ©ha sÃ¡rkÃ¡nyok repÃ¼ltek rajban vagy magÃ¡nyosan. KivetettÃ©k a hÃ¡lÃ³t, Ã©s vÃ¡rtak. A nap enyhÃ©n melengette Å‘ket, a tenger nyugodt volt, hullÃ¡mok finoman tÃ¡ncoltattÃ¡k csak a hajÃ³t, kellemes, nyugodt napnak Ã-gÃ©rkezett. Hablaty leÃ¼lt a korlÃ¡tnak tÃ¡masztotta a hÃ¡tÃ¡t, felhÃºzta Ã©p lÃ¡bÃ¡t Ã©s Ã¡tkarolta a tÃ©rdÃ©t. SokÃ¡ig nem szÃ³lt, aztÃ¡n egyszer csak mÃ©ly levegÅ‘t vett, Ã©s kibÃ¶kte:
- Apa, beszÃ©lnÃ¼nk kell. Ã‰-Ã©n e... elfogok menni. â€“ Hallotta, hogy a fÃ©rfi veszi a levegÅ‘t, hogy tiltakozhasson. â€“ VÃ¡rj-vÃ¡rj, hadd mondjam vÃ©gig, lÃ©gy szÃ-ves! â€“ Mikor a kÃ¶zbevÃ¡gÃ¡s mÃ©giscsak elmaradt, nyugodtabban folytatta: â€“ El akarok menni, igen, de nem most. Nem ebben az Ã©vben, Ã©s nem is kÃ¶vetkezÅ‘ben; most Å‘rÃ¼ltsÃ©g lenne, talÃ¡n mÃ©g a hajÃ³utat sem Ã©lnÃ©m tÃºl, nem hogy, ami utÃ¡na kÃ¶vetkezik,

nem vagyok ennyire ostoba. Ã‰s egy csomÃ³ dolgom van, be szeretnÃ©m fejezni a tÃ©rkÃ©peket, amik elmaradtak, minÃ©l hamarabb, mÃ¡r megkÃ©rtem Astridot, Ãºgyhogy mÃ©g a hÃ©ten visszaÃ©rÃ¼nk a rajzokkal, a tÃ¶bbi mÃ¡r nem lesz olyan sok idÅ‘, egy-kÃ©t nap, talÃ¡n. Ã‰s Ã¶sszegezni szeretnÃ©m mindazt, amit a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l tudok, hogy ha valami problÃ©ma merÃ¼lne fel, mÃ-g tÃ¡vol vagyok, meg tudjÃ¡tok oldani.
>- UtÃ¡namÃ©sz â€“ jelentette ki.
- Igen. UtÃ¡na megyek, Ã©s kap egy viking-jobbost, amiÃ©rt egy szÃ³ nÃ©lkÃ¼l elment â€“ kÃ¶zÃ¶lte komolyan, mire PlÃ©hpofa felnevetett.
>- Ã‰s aztÃ¡n?
- VisszajÃ¶vÃ¶k â€“ vÃ¡laszolta hatÃ¡rozottan. â€“ Nem akarok mÃ¡shol Ã©lni, apa. AzÃ©rt akarok elmenni, mert tudni akarom, miÃ©rt ment el.
>- ElmÃ©sz olyan messzire azÃ©rt, hogy ezt megkÃ©rdezd tÅ‘le? â€“ Hablaty hallgatott. Nem tudta volna megmondani, miÃ©rt akar menni, de tÃ©ny, hogy ez az elhatÃ¡rozÃ¡s kirÃ¡ngatta a rosszkedvbÅ‘l, erÅ‘t adott, hogy szÃ¡mba vegye, mit kell tennie, mielÅ‘tt elutazik. Fogatlan azt hiszi, majd nem megy utÃ¡na. HÃ¡t nagyot tÃ©ved!
MielÅ‘tt folytathattÃ¡k volna a beszÃ©lgetÃ©st, a hajÃ³ megbillent, Ã©s Hablaty majdnem Ã¡tbucskÃ¡zott a korlÃ¡ton, mÃ©g idejÃ©ben kapaszkodott meg benne, Ã©s lÃ¶kte vissza magÃ¡t. Valami erÅ‘sen rÃ¡ntott egyet rajtuk ismÃ©t, de ezÃºttal mÃ¡r mindketten felkÃ©szÃ¼lten vÃ¡rtÃ¡k, nem estek vÃ-zbe. A halÃ¡szhÃ¡lÃ³t rÃ¡ngatta valami hihetetlen erÅ‘vel, Ã©s mindketten sejteni kezdtÃ©k, mi lehet az.
>- Mi lehet? DÃ¶rgÅ‘dob vagy forrkatlan? â€“ kÃ©rdezte PlÃ©hpofa, Ã©s Hablaty jobbra-balra forgatta a fejÃ©t, hÃ¡tha lÃ¡tja a sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã¡m annak egyetlen testrÃ©sze sem bukkant fel a vÃ-z alÃ³l.
- MegnÃ©zem! â€“ kiÃ¡ltotta hirtelen jÃ¶tt Ã¶tlettel, Ã©s a hÃ¡lÃ³ egyik szÃ©le mellett a vÃ-zbe ugrott. A tengervÃ-z jÃ©ghidegen Ã¶lelte kÃ¶rbe, annyira hidegen, hogy Ã©rintÃ©se forrÃ³ tÅ±szÃºrÃ¡soknak hatott. KÃ¶rÃ¼lpillantott a vÃ-zben, s a hatalmas forrkatlan meghallva a csobbanÃ¡st felÃ© fordÃ-totta a fejÃ©t. Hablaty belekapaszkodott a kÃ¶tÃ©lbe, Ã©s felrÃ¡ntotta magÃ¡t, a kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban az apja a hajÃ³ra hÃºzta, a forrkatlan fogai alig pÃ¡r centire csapÃ³dtak Ã¶ssze mÃ¶gÃ¶tte. â€“ Forrkatlan, azt hiszem, a dÃ¼hÃ¶sebb fajtÃ¡bÃ³l. Beleakadt a hÃ¡lÃ³ba. â€“ ZihÃ¡lt, Ã©s sÃ³s vizet kÃ¶pÃ¶tt, aztÃ¡n reszketve nekidÅ‘lt az Ã¡rboctartÃ³ rÃºdnak. A sÃ¡rkÃ¡ny ekkor emelte fel a fejÃ©t, Ã©s nÃ©zett rÃ¡juk Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt szemekkel. PlÃ©hpofa mÃ¡r emelte a fegyverÃ©t, hogy egy hatÃ¡rozott vÃ¡gÃ¡ssal megÃ¶lje a sÃ¡rkÃ¡nyt â€“ jobb Ã¶tletÃ¼k nem lÃ©vÃ©n. â€“ VÃ¡rj! â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡ a fiÃº ijedten. ElÅ‘re ugrott, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny felÃ© nyÃºjtotta a kezÃ©t. â€“ H-hÃ©, nyugalom! â€“ szÃ³lt hozzÃ¡, prÃ³bÃ¡lva nyugalmat erÅ‘ltetni a hangjÃ¡ra. A sÃ¡rkÃ¡ny rÃ¡bÃ¡mult. â€“ Nem fogunk bÃ¡ntani â€“ mondta halkabban. â€“ Semmi baj, semmi baj â€“ prÃ³bÃ¡lta nyugtatni, Ã©s a forrkatlan Ã©rdeklÅ‘dve hajtotta hozzÃ¡ kÃ¶zelebb a fejÃ©t. Hablaty felemelte tenyerÃ©t Ã©s nem nÃ©zett a sÃ¡rkÃ¡ny szemeibe, az pedig megszaglÃ¡szta, majd orrÃ¡val Ã¡rtalmatlanul megbÃ¶kdÃ¶ste egy kicsit. â€“ Semmi baj â€“ suttogta ezÃºttal, Ã©s Ã³vatosan felnÃ©zve elmosolyodott. â€“ Ha egy kicsit kÃ¶zelebb jÃ¶ssz, kibogozlak a hÃ¡lÃ³bÃ³l, Ã©s elmehetsz, rendben? â€“ mondta halkan, Ã©s egy pillanat mÃºlva a sÃ¡rkÃ¡ny teste fÃ©lig kiemelkedett a vÃ-zbÅ‘l, rajta a hÃ¡lÃ³. Csak a szÃ¡rnya egyik vÃ©gÃ©re akadt rÃ¡ a hÃ¡lÃ³, de az pont elÃ©g volt, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny ne tudjon elÃºszni a vÃ-zben, Ã©s magÃ¡val rÃ¡ntsa az egÃ©sz hajÃ³t. â€“ JÃ³l van, Ã¼gyes vagy â€“ mondta neki halkan a fiÃº, ahogy a sÃ¡rkÃ¡nyba kapaszkodva Ã³vatosan fellÃ©pett a hajÃ³ korlÃ¡tjÃ¡ra. Megvakargatta egy kicsit a forrkatlan nyakÃ¡t, az jÃ³lesÅ‘ dorombolÃ¡ssal vÃ¡laszolt, a mÃ¡sik kezÃ©vel pedig amennyire Ã³vatosan csak tudta, leakasztotta rÃ³la a

hÃ¡lÃ³t. â€“ MÃ¡r minden rendben is van â€“ jelentette ki elmosolyodva, Ã©s visszaugrott a hajÃ³ deszkÃ¡ira. A forrkatlan vetett mÃ©g rÃ¡juk egy pillantÃ¡st, majd csapott egyet a szÃ¡rnyaival, Ã©s mÃ©terekkel messzebb tÅ±nt el a hullÃ¡mok mÃ¶gÃ¶tt.

>Hablaty nagy levegÅ‘t vÃ©ve leÃ¼lt, Ã©s fÃ¡zÃ³san Ã¶sszehÃºzta magÃ¡t, majd tÃ¼sszentett egy nagyot. PlÃ©hpofa egy pillanat mÃºlva rÃ¡terÃ-tette a jakbÅ‘r kabÃ¡tjÃ¡t, ami a vacogÃ³ fiÃºnak takarÃ³nak is elment volna.
- KÃ¶sz, apa â€“ lehelte, Ã©s mÃ©g Ã¶sszÃ©bb hÃºzta magÃ¡t.
>- Jobb lesz, ha visszamegyÃ¼nk â€“ jelentette ki. â€“ Neked szÃ¡raz ruha kell, a forrkatlan biztosan elkergette az Ã¶sszes halat a kÃ¶zelbÅ‘l. A hÃ¡lÃ³ is lehet, hogy megsÃ©rÃ¼lt. â€“ Hablaty tudta, hogy arrÃ©bb hajÃ³zhatnÃ¡nak pÃ¡r kilomÃ©tert, hogy alkalmas halÃ¡szhelyet talÃ¡ljanak, Ã©s a hÃ¡lÃ³nak nincsen semmi baja, erÅ‘sebbre kÃ¶tÃ¶ttÃ©k annÃ¡l, hogy ennyitÅ‘l baja essen, de Ã¶rÃ¼lt a gondolatnak, hogy tÅ±z kÃ¶zelbe kerÃ¼lhet, talÃ¡n nem fÃ¡zik meg. Ã‰s a beszÃ©lgetÃ©s is egÃ©szen jÃ³l ment.
FelnÃ©zett a sÃ¡padt napfÃ©nybe Ã©s elmosolyodott.

Hablaty tudta, hogy az indulÃ¡sa legalÃ¡bb kÃ©t Ã©vet fog tolÃ³dni. Az apja bÃ¡r nem mondta ki nyÃ-ltan, hogy nem akarja, hogy elmenjen, szÃ¡mtalanszor utalt rÃ¡, vagy adott neki hosszan tartÃ³ feladatokat Ã©s Ã¶tleteket, amik mind-mind kÃ©sleltettÃ©k valamennyire. Hablaty maga sem akart sietni â€“ a tÃ©rkÃ©peket ugyan sebtÃ©ben szerkesztette meg a kÃ©sÃ©s miatt, de minden egyÃ©bre annyi idÅ‘t szÃ¡nt, amennyit valÃ³ban kÃ¶vetelt. Rengeteg jegyzetet kÃ©szÃ-tett pÃ©ldÃ¡ul a kÃ¶nyvÃ©hez, Ã©s a SÃ¡rkÃ¡nykÃ¶nyvben talÃ¡lhatÃ³ osztÃ¡lyozÃ¡st vÃ©gleg elvetette, s inkÃ¡bb felÃ¡llÃ-tott egy sajÃ¡tot, mely a sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ©retÃ©t vette alapul â€“ legkisebbtÅ‘l a legnagyobbakig. RÃ¡adÃ¡sul mindenhez pontos illusztrÃ¡ciÃ³kat kÃ©szÃ-tett, sokkal jobbakat, mint a mÃ¡sik kÃ¶nyvben volt, Ã©s minden tapasztalatÃ¡t belefoglalta az iromÃ¡nyba, mindent, ami a szeme elÅ‘tt zajlott le a szigeten, Ã©s mindent, amit Fogatlannal tapasztalt annak idejÃ©n, Ã©s mindent, amit Ã‰jfÃºria mondott neki a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. A vÃ©gÃ©n Ãºgy fÅ±zte Ã¶ssze a kÃ¶tetet, hogy bÃ¡rmikor hozzÃ¡ lehessen tenni lapokat, lÃ©vÃ©n, hogy nagyon elejÃ©n jÃ¡rnak mÃ©g mindannak, amit a sÃ¡rkÃ¡nyokkal elÃ©rhetnek.
>JÃ¶ttek kÃ¶zbe problÃ©mÃ¡k, persze, pÃ©ldÃ¡ul az a csapatnyi viking egy mÃ¡sik tÃ¶rzsbÅ‘l, akik meg akartÃ¡k tudni, hogyan szelÃ-dÃ-tenek sÃ¡rkÃ¡nyokat â€“ s akikkel hosszas tÃ¡rgyalÃ¡st kellett folytatniuk, ahol Å‘si tÃ¶rvÃ©nyek Ã©s az istenek elÅ‘tt kellett fogadniuk, hogy a megszerzett tudÃ¡st nem hasznÃ¡ljÃ¡k fel semelyik mÃ¡sik sziget vagy tÃ¶rzs elleni hÃ¡borÃºskodÃ¡sra. Hablatynak el kellett hajÃ³znia velÃ¼k a SÃ¡rkÃ¡nyszigetre, szerencsÃ©re nem egyedÃ¼l: HalvÃ©r Ã©s Astrid is vele tartott, mivel Å‘k ketten tudtak mÃ©g annyit a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, hogy azt mÃ¡snak is Ã¡tadhassÃ¡k. Hablaty nem jÃ¡rt arra a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡llal valÃ³ talÃ¡lkozÃ³juk Ã³ta, Ã©s nem is igen szÃ-vesen tÃ©rt oda vissza, de ha olyan sÃ¡rkÃ¡nyokra volt szÃ¼ksÃ©gÃ¼k, amik nem szoktak mÃ©g tÃºlsÃ¡gosan hozzÃ¡ Hibbant-szigethez Ã©s lakÃ³ihoz, akkor itt kellett nekilÃ¡tniuk a feladathoz.
Ez a kaland eltartott egÃ©szen a kÃ¶vetkezÅ‘ tÃ©lig, Ã©s amikor leesett az elsÅ‘ hÃ³, kÃ©nytelenek voltak visszarepÃ¼lni a szigetre, hiszen a tÃ©li hÃ³napok alatt a sÃ¡rkÃ¡nyok egy bizonyos idÅ‘szakban elrepÃ¼lnek egy dÃ©lebbi szigetre tojÃ¡st rakni Ã©s kÃ¶lteni, majd a fiÃ³kÃ¡ikkal egyÃ¼tt vissza a helyÃ¼kre.
>AmÃ-g odavoltak, elszalasztotta KalmÃ¡r Johan Ã©rkezÃ©sÃ©t, az egyetlen hajÃ³sÃ©t, aki biztosan el tudja vinni Å‘t a nagy szÃ¡razfÃ¶ldig, Ãºgyhogy megint tolÃ³dott egyet az utazÃ¡s. A kÃ¶vetkezÅ‘ alkalommal is Ã-gy volt, valamilyen Ã¼rÃ¼ggyel nem tudott

elhajÃ³zni.
Hablaty tudta, hogy az indulÃ¡sa legalÃ¡bb kÃ©t Ã©vet fog tolÃ³dni, arra azonban nem gondolt, hogy csak a negyediken tud hajÃ³ra szÃ¡llni. A hosszÃº Ãºt utÃ¡n kalmÃ¡r pontosan ott tette ki, ahol annak idejÃ©n Ã‰jfÃºriÃ¡t, s neki csak annyi volt a dolga, hogy megmutassa a helybÃ©lieknek a rajzot rÃ³la, Ã©s Ã©rdeklÅ‘djÃ¶n, merre ment innen tovÃ¡bb.
>A szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n nem tudta olyan kÃ¶nnyen megfigyelni az Ã©vszakok vÃ¡ltozÃ¡sÃ¡t, Ã©s kÃ©sÅ‘n â€“ nagyjÃ¡bÃ³l kÃ©t hÃ³nappal a partraszÃ¡llÃ¡sa utÃ¡n â€“ kezdett el rÃ¶vid vonalakat hÃºzni egy pergamenre, amivel a napok elteltÃ©t jelezte. Ãšj Ã©s furcsa volt neki ez a vilÃ¡g, Ã©s valahogy nem akarÃ³dzott elmozdulnia a tenger kÃ¶zvetlen kÃ¶zelÃ©bÅ‘l, biztonsÃ¡got nyÃºjtott a gondolat, hogy valahol ott, a nagy vÃzen tÃºl ott van a kis sziget, amin felnÅ‘tt.
AztÃ¡n forrÃ³nyomra Ã©rt, s egy kis ideig a honvÃ¡gyat sem ismerte, csak haladt, amerre az utat sejtette, melyet egy sÃ¡rkÃ¡ny emberlÃ¡bai tapostak valamikor. Mindig csak dÃ©lnek.
>(A sÃ¡rkÃ¡nyok szeretik a meleget.
- TÃ©nyleg csak ennyi takarÃ³nk van, Hablaty?
>- Tudod, a vikingek kÃ¶zt puhÃ¡ny az, aki sok takarÃ³t hasznÃ¡l alvÃ¡shoz â€“ sÃ³hajtotta. â€“ Ez az Ã¶sszes takarÃ³nk. Ã‰s mÃ¡r az ablakot is becsuktam.
- Ez butasÃ¡g! Ha fÃ¡zol, takarÃ³zz be rendesen! Ugye nem fÃ¡zol?
>- Ã–t takarÃ³ van rajtunk, melegem van â€“ jelentette ki fÃ©lig nevetve.
- Csendet! â€“ dÃ¶rrent fel PlÃ©hpofa hangja. Suttogva folytattÃ¡k.
>- FÃ¡zol?
- Nem tudom. Furcsa Ã©rzÃ©s. A tÅ±z mellett jobb.
>- Persze, mikor majdnem belefekszel, csoda, hogy nem gyulladtÃ¡l meg.
- Hiszen olyat nem tudnÃ©k â€“ kuncogott fel a mÃ¡sik, Ã©s belefÃºrta fejÃ©t a pÃ¡rnÃ¡ba. â€“ Aludjunk.)
>Mindig csak dÃ©lnek, mÃg az elÃ© az ajtÃ³ elÃ© nem Ã©rt, amit mondtak neki.
Itt lakik.
>Itt lakik Ã‰jfÃºria.
Itt lakik Fogatlan.
>Bekopogott.<p>

7. Stay close to me

VI. Fejezet
>~Stay close to me[1]~<p>

_TÃºl az erdÅ‘n, lesiklunk a lejtÅ‘n, _

Fel a levegÅ‘be! Sosem fogom elfelejteni!

Sosem![2]

Odakint mÃ¡r szÃ¼rkÃ¼lt, Ãgy a kitÃ¡rulÃ³ ajtÃ³n kiszÃ¶kÅ‘ fÃ©ny az Å‘ arcÃ¡t vilÃ¡gÃtotta meg, de Ãgy is azonnal felismerte az ajtÃ³nyitÃ³t.
><em> Ã‰jfÃºria!<em>, akart kiszÃ¶kni a torkÃ¡n akaratlanul a kiÃ¡ltÃ¡s, Ã¡m a mÃ¡sik gyorsabb volt, nekiugrott, leterÃtette a lÃ¡bÃ¡rÃ³l, Ã©s testÃ©vel a fÃ¶ldhÃ¶z szegezte. Sziszegett Ã©s morgott, sÃ¶tÃ©t pupillÃ¡i rÃ©snyire hÃºzÃ³dtak Ã¶ssze, ahogy vÃ¡llainÃ¡l leszorÃtotta a mÃ¡sikat, Ã©s az arcÃ¡ba nÃ©zett.
>- Mit keresel te itt?! â€“ szegezte neki a kÃ©rdÃ©st.
- Ã‰n is Ã¶rÃ¼lÃ¶k a viszontlÃ¡tÃ¡snak, Fogatlan â€“ nyÃ¶gte ki a vÃ¡laszt. â€“ Nem mÃ¡sznÃ¡l le rÃ³lam?
>- Nem! â€“ mordult rÃ¡, s vÃ¡llait annÃ¡l erÅ‘sebben szorÃtotta a fÃ¶ldhÃ¶z. â€“ Hogy kerÃ¼lsz te ide?! â€“ Szinte mÃ¡r sziszegett, aranyszÃn szemei villogtak a kiÃ¡ramlÃ³ fÃ©nyben.
- Gyalog,

jobbÃ¡ra â€“ felelte nyugodtan.
>- MiÃ©rt is nem Ã¶ltÃ©l meg akkor â€“ morogta maga elÃ©, ahogy kissÃ© lazÃtott a szorÃtÃ¡sÃ¡n.
- Ã‰s te miÃ©rt nem Ã¶ltÃ©l meg, mikor lehetÅ‘sÃ©ged volt rÃ¡? â€“ kÃ©rdezett vissza Hablaty. A sÃ¡rkÃ¡nynak nem volt ideje vÃ¡laszolni, valaki odabentrÅ‘l szÃ³lt hozzÃ¡.
>- Ejnye mÃ¡r, Ãgy illik viselkedni egy rÃ©g nem lÃ¡tott barÃ¡toddal, NÃ¡ttskuggaÃ¦tt?
- Megtartottad a neved... â€“ suttogta meglepÅ‘dve Hablaty.
>- Persze, hogy megtartottam, ezeknek nem jelent semmit! â€“ mordult fel, Ã©s vÃ©gre felugrott. Azzal mÃ¡r nem fÃ¡radt, hogy Å‘t is felsegÃtse, de gyorsan Ã¶sszeszedte magÃ¡t. â€“ Gyere mÃ¡r be! â€“ mordult hÃ¡tra, mire sietve utÃ¡na lÃ©pett Ã©s becsukta maga utÃ¡n az ajtÃ³t.
- Nem hallottam mÃ©g senkivel Ãgy beszÃ©lni â€“ jegyezte meg a hang, amit az elÅ‘bb is hallottak. â€“ Szia, Ã©n Atlas vagyok. Te ismered Å‘t?
>- A neve Hab-
- Harald[3]. A nevem Harald â€“ nyÃºjtott kezet, Ã©s kÃ¶zben figyelmeztetÅ‘en villantotta szemeit Ã‰jfÃºriÃ¡ra. â€“ Ã‰s igen, mondhatni. â€“ Az emlÃtett felhorkant, mire Atlas elvigyorodott.
>- LÃ©gy Ã¼dvÃ¶zÃ¶lve nÃ¡lunk! A bÃ¡tyÃ¡m ma nem jÃ¶n haza, Ãºgyhogy csak ketten vagyunk. Ilyen messzire eljÃ¶ttÃ©l a barÃ¡todÃ©rt?
Ã‰jfÃºria erre felkÃ¶hÃ¶gÃ¶tt egy lÃ¡nglabdÃ¡t, amin az Atlas nevÅ± fiÃº csak mosolygott.
>- Ãšgy nÃ©z ki.
- Biztosan sok megbeszÃ©lnivalÃ³tok van, Ãºgyhogy mi lenne, ha kÃ¶zben aprÃtanÃ¡tok egy kis tÃ¼zifÃ¡t, amÃg Ã©n kÃ©szÃtek valami vacsorÃ¡t? â€“ Kedvesen mosolygott, de Ã‰jfÃºria ezÃºttal direkt kÃ¶pÃ¶tt felÃ© egy lÃ¡ngcsÃ³vÃ¡t, a mÃ¡sik azonban egy kÃ¶nnyed kÃ©zmozdulattal a kandallÃ³ felÃ© terelte, Ã©s az felgyÃºjtotta az ott pihenÅ‘ fÃ¡t. Hablaty meglepÅ‘dve bÃ¡multa a lilÃ¡san lobogÃ³ lÃ¡ngokat, Ã©s arra gondolt, hogy ez a fiÃº biztosan varÃ¡zslÃ³.
>Ã‰jfÃºria addigra mÃ¡r eltÅ±nt egy ajtÃ³ mÃ¶gÃ¶tt, aztÃ¡n visszakiÃ¡ltott, hogy haladjon mÃ¡r utÃ¡na. SÃ¶tÃ©t kamrafÃ©lÃ©be jutott, majd a mÃ¡sik rÃ¡lehelt egy lÃ¡mpÃ¡s kanÃ³cÃ¡ra, ami meggyulladt, derengÅ‘ fÃ©nybe vonva a helyet. Rendezetlen rakÃ¡sban Ã¡llt a karnyi hosszÃºsÃ¡gÃºra vÃ¡gott fa, lÃ¡tszott rajta, hogy sebtÃ©ben hÃ¡nytÃ¡k csak egymÃ¡sra, s most az elgurult Ã¡gak kÃ¶zÃ¶tt Ã‰jfÃºria felkapott pÃ¡rat, hogy egy baltÃ¡val darabokra hasÃtsa Å‘ket. MeglepÅ‘ erÅ‘vel lÃ¡tott hozzÃ¡, Hablaty addig leÃ¼lt egy biztosnak tÅ±nÅ‘ rakÃ¡sra, Ã©s kinyÃºjtÃ³ztatta lÃ¡bait. ElfÃ¡radt, Ã©s ez az Ã©rzÃ©s csak erÅ‘sÃ¶dÃ¶tt, most, hogy cÃ©lt is Ã©rt.
- Hogy kerÃ¼ltÃ©l Ã¶ssze vele... velÃ¼k?
>- SegÃtettek egy kicsit. VarÃ¡zslÃ³szerzetek, Ã©s gyorsan kÃ¶ltÃ¶znek egyik helyrÅ‘l a mÃ¡sikra. Nem akartam egyedÃ¼l maradni. â€“ Hablaty szÃ¡mÃ¡ra tÃºl Å‘szintÃ©nek tÅ±nt a vÃ¡lasz, Ã©s hallgatott egy ideig.
- MiÃ©rt jÃ¶ttÃ©l el eddig? â€“ kÃ©rdezte vÃ©gÃ¼l kÃ©sÅ‘bb, megszakÃtva a balta tompa csattogÃ¡sÃ¡nak csendjÃ©t.
>- Azt hittem, ez egyÃ©rtelmÅ±: miattad â€“ vÃ¡laszolta. â€“ A kÃ©rdÃ©s inkÃ¡bb az: <em>te<em> miÃ©rt jÃ¶ttÃ©l el eddig? â€“ Ã‰jfÃºria megakadt a mozdulatban. AztÃ¡n olyan erÅ‘vel csapott le, hogy a balta nyele elmerÃ¼lt a tÃ¶nkben, amire a darabolni valÃ³ hasÃ¡bokat tette. FelnÃ©zett, pupillÃ¡i egÃ©szen Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek, alig lÃ¡tszottak.
>- Azt hittem, <em>ez<em> egyÃ©rtelmÅ± â€“ sziszegte vissza.
>- Akkor mondd el nekem is, mert nem Ã©rtem â€“ mondta nyugodtan. Hablaty sejtett valamit, de tÅ‘le akarta hallani.
- Az a nÅ‘! â€“ csattant fel hirtelen. Hablaty felkacagott. â€“ MÃ©gis mi olyan vicces?!

>- Astridra gondolsz? Nem kell miatta aggÃ³dnod â€“ jelentette ki.
â€“ TalÃ¡lt magÃ¡nak egy sokkal viking-szerÅ±bb valakit, mint Ã©n. A
fiÃº hajÃ³tÃ¶rÃ©st szenvedett a HosszÃº-partnÃ¡l, Ã©s fogalma sincs,
honnan jÃ¶tt, vagy ki Å‘. Astrid vette pÃ¡rtfogÃ¡sÃ¡ba, Ã©s...
megkedveltÃ©k egymÃ¡st. ApÃ¡m a mÃºlt nyÃ¡ron adta Å‘ket Ã¶ssze. Az
azt jelenti...
- Tudom, mit jelent! â€“ vÃ¡gott kÃ¶zbe
ingerÃ¼lten. LÃ©pett egyet Hablaty felÃ©, aki felÃ¡llt, de mÃ©g Ãgy
is alacsonyabb volt, mint Ã‰jfÃºria (mindketten nÅ‘ttek, miÃ³ta nem
lÃ¡ttÃ¡k egymÃ¡st). NÃ©ztek egymÃ¡s szemeibe, Hablaty mosolyogva
elÅ‘re nyÃºjtotta a baljÃ¡t, lassan, nyitott tenyÃ©rrel, ujjai
vÃ©gigszaladtak a fekete pikkelyeken a sÃ¡rkÃ¡ny szemei mellett, le
az arcÃ¡n Ã©s a nyakÃ¡n, a vÃ¶rÃ¶s-fehÃ©r kendÅ‘ig, ami mÃ©g mindig a
nyakÃ¡ban pihent. Ã‰jfÃºria figyelmeztetÅ‘en felmordult Ã©s
villÃ¡mgyorsan kapott fogaival a keze utÃ¡n. Hablaty fel sem
szisszent, csak Ã¶sszerÃ¡ndult az Ã©rzÃ©sre, ahogy a hegyes fogak a
bÅ‘rÃ©be martak. Nem mozdult, Ã©s Ã‰jfÃºria szinte rÃ¶gtÃ¶n
elengedte, majd reszketve hozzÃ¡bÃºjt, arcÃ¡t a nyakÃ¡hoz fÃºrva,
egyetlen hang nÃ©lkÃ¼l. Hablaty Ã¡tÃ¶lelte, Ã©s nem Ã©rdekelte a
fÃ¡jdalom, csak szorosan magÃ¡hoz vonta.
>- HÃ©, semmi baj â€“ szÃ³lt halkan. â€“ Semmi baj.<p>

Hablaty zavartan bÃ¡mult a kÃ©zfejÃ©re, miutÃ¡n Atlas elvette onnan
elengedte. EltÅ±ntek a fognyomok, mÃ©g a vÃ©re is, csak kellemes
bizsergÃ©st Ã©rzett a bÅ‘re alÃ³l. A fiÃº â€“ most nÃ©zte meg jobban
â€“ fekete hajÃº volt Ã©s nagyonkÃ©k szemÅ±, nÃ¡la kissÃ©
alacsonyabb, nyurga, de varÃ¡zserÅ‘vel a kezÃ©ben elhitte, hogy nem
kell erÅ‘sebbnek lÃ¡tszania.
>- Majd jÃ¶vÃ¼nk â€“ ugrott fel Ã‰jfÃºria.
KilÃ©ptek az
Ã©jszakÃ¡ba, a csendbe, Ã©s elindult elÅ‘tte, hatÃ¡rozottan,
cÃ©ltudatosan.
>- HovÃ¡ megyÃ¼nk?
- Mutatni akarok valamit â€“ hangzott az
egyszerÅ± vÃ¡lasz.
>- Mit?
- Majd meglÃ¡tod. â€“ Hablaty inkÃ¡bb nem kÃ©rdezett.
Hamarosan letÃ©rtek az ÃºtrÃ³l, Ã©s egy hegynek baktattak felfelÃ©
erdÅ‘ben, tenger zÃºgÃ¡sÃ¡t hallotta, megszokott, kellemes hang, az
otthonÃ¡t idÃ©zte. Szeretett volna hazamenni. â€“ TÃ©nyleg csak
miattam jÃ¶ttÃ©l el?
>- Mi mÃ¡sÃ©rt? Meg akartalak talÃ¡lni, tudni akartam, miÃ©rt
jÃ¶ttÃ©l el... Ã‰n azt hiszem, mindketten ostobÃ¡k voltunk, tÃºl
fiatalok... â€“ A mÃ¡sik felhorkant elÅ‘tte.
- _Te_ voltÃ¡l
ostoba, nem lÃ¡ttÃ¡l tÃºl magadon.
>- Ez azÃ©rt tÃºlzÃ¡s! â€“ hÃ¡borodott fel. â€“ Te otthagytÃ¡l csak
Ãºgy, minden szÃ³ nÃ©lkÃ¼l!
- Ã‰n sÃ¡rkÃ¡ny vagyok! Nem
vonatkoznak rÃ¡m az emberi szokÃ¡sok Ã©s szabÃ¡lyok!
>- Ember akartÃ¡l lenni â€“ emlÃ©keztette.
- Meguntam! â€“ vÃ¡gta
rÃ¡.
>Ekkor Ã©rtek fel a hegytetÅ‘re, melynek nem is volt mÃ¡sik oldala, a
teteje hirtelen kiszÃ©lesedett, aztÃ¡n csak beleszakadt az alant
hullÃ¡mzÃ³ tengerbe. Idefent fÃºjt a szÃ©l, vÃ©gigneszezett a fÃ¡k
kÃ¶zÃ¶tt, vÃ©gÃ¼l kisÃ¼vÃtett a vÃz fÃ¶lÃ©. FelhÅ‘ket vitt magÃ¡val
valahonnan kelet felÅ‘l, Ã©s a hold fÃ©nye odasÃ¼tÃ¶tt, sokkal
vilÃ¡gosabb volt, mint az erdÅ‘ben.
Ã‰jfÃºria hosszÃº lÃ©ptekkel
elÅ‘re sietett, vilÃ¡gos bÅ‘re szinte vilÃ¡gÃtott, ahogy holdfÃ©ny
Ã©rte, de kÃ¶zben tÃ¶rtÃ©nt valami mÃ¡s is, ahogy visszafordult
felÃ©, Hablaty talÃ¡n el sem hiszi, ha nem a sajÃ¡t szemÃ©vel lÃ¡tja.
Csak egy pillanat, egy szemvillanÃ¡snyi idÅ‘, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny ott
Ã¡llt elÅ‘tte, teljes valÃ³jÃ¡ban, a pikkelyei nem vertÃ©k vissza a
fÃ©nyt, mint egy Ã¡rnyÃ©k, _mint egy Ã©jfÃºria._ Ahogy kitÃ¡totta
szÃ¡jÃ¡t, a figyelmeztetÅ‘ hang kiszÃ¶kÃ¶tt a torkÃ¡n, ami annyi
Ã©ven Ã¡t volt a vikingek egyik rÃ©mÃ¡lma, vÃ©kony hang, mely

Ã¡tkÃºszik az Ã©jszakÃ¡n.
>- Fogatlan... â€“ suttogta maga elÃ© megkÃ¶vÃ¼lten. A sÃ¡rkÃ¡ny lassan Ã©s nesztelenÃ¼l nÃ©gy lÃ¡bra ereszkedett, hogy azokkal az Ã³vatos mozdulataival kÃ¶zelebb Ã³vakodjon hozzÃ¡, majd finoman megbÃ¶kje a vÃ¡llÃ¡t, Ã©s lehunyt szemekkel odahajtsa a fejÃ©t. Hablaty Ã¡tÃ¶lelte, tenyere szÃ¡razan surrogÃ³ pikkelyeket Ã©rintett, ismerÅ‘s Ã©rintÃ©s, ismerÅ‘s Ã©rzÃ©s. - Hoztam neked valamit â€“ mondta halkan, kissÃ© rekedten, Ã©s ellÃ©pett tÅ‘le, fellebbentette a kÃ¶penyÃ©t, mely alatt, a vÃ¡llain egy tartÃ³ban pihent valami, amit most villÃ¡mgyorsan kicsomagolt. â€“ Maradj egy kicsit â€“ kÃ©rte, ahogy gyorsan hÃ¡tra szaladt a farkÃ¡hoz, Ã©s meglepÅ‘dve tapasztalta, hogy bÃ¡r a nyereg eltÅ±nt, a farokpÃ³tlÃ¡sa mÃ©g megvan, s csak hajszÃ¡lnyival kopottabb, mint mikor utoljÃ¡ra lÃ¡tta. Pillanatok alatt lecsatolta a rÃ©git, az mÃ¡r nem is volt jÃ³, kisebb volt a kelletÃ©nÃ©l. HelyÃ©re illesztette az Ãºjat, mÃ©g a sÃ¶tÃ©tben is egÃ©szen gyorsan sikerÃ¼lt, s Ã©ppen vÃ©gzett, mikor a sÃ¡rkÃ¡ny egy pillanatra megdermedt, majd idegesen csapott egyet a farkÃ¡val, aminek kÃ¶vetkezmÃ©nyÃ©ben Å‘ repÃ¼lt pÃ¡r mÃ©tert, majd lehuppant a fÅ±re. â€“ Fogatlan! â€“ mordult rÃ¡, Ã¡m az nem figyelt rÃ¡, az erdÅ‘ felÃ© fordult, Ã©s mÃ©ly hangon, figyelmeztetÅ‘en morgott. â€“ Mi az?
Fogatlan csak most fordult felÃ©, mint aki nem is Ã©rti, hogy kerÃ¼lt oda, s hÃ¡trapillantott a farkÃ¡ra. Amint megmozdÃtotta a bÅ‘rredÅ‘ket, az Ãºj pÃ³tlÃ¡s ugyanÃºgy kÃ¶vette a mozgÃ¡sÃ¡t.[4] Ã‰rdeklÅ‘dve szimatolta, Ã©s prÃ³bÃ¡lgatta, majd Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt pupillÃ¡kkal nÃ©zett Hablatyra.
>- Na, hogy tetszik? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte halkan, mire a sÃ¡rkÃ¡ny kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, s egy ugrÃ¡ssal a levegÅ‘be dobta magÃ¡t, majd lesuhant a szirtrÅ‘l. Hablaty utÃ¡na nÃ©zett, alig tudta kÃ¶vetni a szemÃ©vel, a sÃ¶tÃ©tsÃ©g kedvezett az Ã©jfÃºriÃ¡nak, hangtalanul s Å‘rÃ¼lt sebessÃ©ggel suhant az Ã©jszakÃ¡ban. MÃ¶gÃ¶tte hirtelen felvonyÃtott egy Ã¡llat â€“ bizonyÃ¡ra farkas, Ã©s Hablaty Ã¶sszerezzent.
Finoman neszezÅ‘ lÃ©ptek kÃ¶zeledtek a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l tÃ¶bb felÅ‘l, Ã©s Å‘ egyre hÃ¡trÃ¡lt, kÃ¶rÃ¼lkapta a pillantÃ¡sÃ¡t, hÃ¡tha lÃ¡t valami menekÃ¼lÅ‘utat, de idefent egyfelÃ© mehetett volna, ami nem a ragadozÃ³k irÃ¡nya: le a szirtrÅ‘l, azonban annak sziklÃ¡i odalent Ã©lesen meredtek felfelÃ©, s vagy a zuhanÃ¡stÃ³l tÃ¶rnÃ© ki a nyakÃ¡t, vagy vÃzbe fulladna â€“ az ÃºszÃ¡s nem tartozott az erÅ‘ssÃ©gei kÃ¶zÃ©, miÃ³ta a pÃ³tlÃ¡b fÃ©malkatrÃ©szei megÃ¡llÃthatatlan erÅ‘vel hÃºztÃ¡k lefelÃ©.
>- Ã“, magassÃ¡gos Thor segÃts... â€“ motyogta maga elÃ©, ahogy az elsÅ‘ fekete bundÃ¡jÃº farkas elÅ‘ugrott a bokrok kÃ¶zÃ¼l. â€“ Fogatlan, nem jÃ¶nnÃ©l vissza segÃteni egy kicsit? â€“ szinte csak suttogott, a sÃ¡rkÃ¡nynak nagy valÃ³szÃnÅ±sÃ©ggel esÃ©lye sem volt meghallani a szabadsÃ¡ga felett Ã©rzett Ã¶rÃ¶mÃ©ben, mÃ¡r messze jÃ¡rhatott. Ha egy sÃ¡rkÃ¡ny fente volna rÃ¡ a fogÃ¡t, nem ijedt volna meg Ãgy, azonban mÃ¡s Ã¡llatokkal nem Ã©rtett olyan kÃ¶nnyen szÃ³t, mondhatni semennyire sem, nem lÃ¡tott rÃ¡ esÃ©lyt, hogy sÃ¡rkÃ¡nyszelÃdÃtÅ‘bÅ‘l hirtelen farkasszelÃdÃtÅ‘ is lesz. â€“ Ehhe, nem vagyok a fogatokra valÃ³... Ã‰-Ã©n elÃ©g csontos vagyok, ami azt illeti, Ã©-Ã©s egy lÃ¡bam hiÃ¡nyzik, abba meg beletÃ¶rik a fogatok, szÃ³val mi lenne, ha keresnÃ©tek mÃ¡st...?
VillanÃ¡s, a lÃ¡nglabda elÅ‘tte csapÃ³dott a fÅ±be, sercegve lÃ¡ngolt nÃ©hÃ¡ny mÃ¡sodpercig, aztÃ¡n elenyÃ©szett a pÃ¡rÃ¡tÃ³l nedves nÃ¶vÃ©nyzeten. Fogatlan Ã©ppen elÅ‘tte Ã©rkezett fÃ¶ldre, szÃ¡rnyait kitÃ¡rva vicsorgott az Ã¡llatokra, aztÃ¡n felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt, hogy a vÃz messzire vitte a hangjÃ¡t, a hegyek pedig visszavertÃ©k, a falka tagjai menekÃ¼lÅ‘re fogtÃ¡k.
>Hablaty sÃ³hajtott, nem is vette Ã©szre, hogy reszket. Ã‰ppen lerogyott volna a fÅ±be a sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ©, mikor az meglendÃtette farkÃ¡t, ezzel lelÃ¶kve Å‘t a szirtrÅ‘l. FelkiÃ¡ltott, a zuhanÃ¡s

rÃ¶vid volt, mert kÃ©t hosszÃº pillanattal kÃ©sÅ‘bb Fogatlan elkapta, s vÃ©gre ki merte nyitni a szemeit. A vÃ-z ezÃ¼stÃ¶sen ragyogott alattuk, ahogy nem sokkal felette repÃ¼ltek, majd felfelÃ© vettÃ©k az irÃ¡nyt, finom zÃ¶kkenÃ©sek, ahogy a sÃ¡rkÃ¡nyszÃ¡rnyak egyre feljebb emeltÃ©k Å‘ket, majd Fogatlan egyszerÅ±en csak feldobta a levegÅ‘be, s mintha kiszÃ¡mÃ-totta volna, Ã¶sszezÃ¡rta szÃ¡rnyait, perdÃ¼lt egyet a sajÃ¡t tengelye kÃ¶rÃ¼l, Ã©s precÃ-zen alÃ¡fordult. Hablaty zihÃ¡lva borult a sÃ¡rkÃ¡ny nyakÃ¡ra, remegve Ã©s szÃ©dÃ¼lve hunyta le a szemeit.
- Ezt azÃ©rt lÃ©gy szÃ-ves, ne csinÃ¡ld tÃ¶bbet â€“ motyogta maga elÃ©, s fel sem nÃ©zett, mÃ-g a remegÃ©se alÃ¡bb nem hagyott, akkor viszont felemelkedett, Ã©s tÃ©rdeivel kapaszkodott csak a sÃ¡rkÃ¡ny oldalÃ¡ba. HÃ¡trapillantott, a pÃ³tredÅ‘k Ãºgy mÅ±kÃ¶dtÃ¶k, ahogyan azt vÃ¡rta. - Remek, akkor akÃ¡r le is tehetsz â€“ szÃ³lalt meg, Fogatlannak azonban semmi ilyesmi nem volt tervben.

>Hirtelen dÅ‘lt oldalra, kitÃ¡rta szÃ¡rnyait, s jobbra, Ã©les szÃ¶gben ereszkedtek, majd fordult pÃ¡rat a tengelye kÃ¶rÃ¼l, egÃ©szen leereszkedett a vÃ-zhez, az felhullÃ¡mzott alattuk, majd egy zÃ¶kkenÃ©s, csobbanÃ¡s â€“ suhantak a vÃ-zben, az nem volt annyira hideg, mint otthon. Amint kiemelkedtek a vÃ-zbÅ‘l, rÃ¶gtÃ¶n hÅ±vÃ¶sebb lett, Hablaty maga kÃ¶rÃ© tekerte Ã¡zott kÃ¶penyÃ©t, Ã©s csak figyelte az alattuk elterÃ¼lÅ‘ tÃ¡jat, ahogy megint felfelÃ© kapaszkodtak az Ã©gen, jobbra a tenger megnyugtatÃ³ vÃ©gelÃ¡thatatlansÃ¡ga, balra a szÃ¡razfÃ¶ld hegyei emelkedtek. Elkanyarodtak, elsuhantak a falu felett magasan, mÃ©g egy tapasztalt ember sem lÃ¡tta volna meg a sÃ¡rkÃ¡nyt a magasban, vÃ©gÃ¼l tettek egy hosszÃº kanyart, s ugyanarra a szirtre Ã©rtek vissza, mint amirÅ‘l indultak.
Hablaty dideregve kÃ¡szÃ¡lÃ³dott le a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l, odabattyogott a levetett farokpÃ³tlÃ¡shoz, Ã©s Ã¶sszehajtva felemelte.
>- Nem hagyhatjuk itt, igaz?
- Nem â€“ hagyta rÃ¡ a mÃ¡sik, mire meglepetten felÃ© fordult.
>- Megint ember vagy! â€“ Ã‰jfÃºria elmosolyodott, ezÃºttal a fogai kivillantÃ¡sa nÃ©lkÃ¼l, szinte kissÃ© szÃ©gyenlÅ‘sen.
- NÃ©ha sikerÃ¼l azonnal visszavÃ¡ltoznom. â€“ Megvonta a vÃ¡llÃ¡t. â€“ Gyere, menjÃ¼nk vissza.
>Hablaty bÃ³lintott, Ã©s a mÃ¡sik utÃ¡n igyekezett, vissza az erdÅ‘be, bÃ¡r nem szÃ-vesen. Nem Ã³hajtott farkasvacsora lenni pont most. A kÃ¶zelben nem volt semmilyen rÃ¡juk veszÃ©lyes Ã¡llat (bÃ¡r kÃ©rdÃ©s lehet, hogy mi jelent veszÃ©lyt egy sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡mÃ¡ra), ezt azonban csak Ã‰jfÃºria tudta. Kis idÅ‘ mÃºlva Å‘ azzal volt elfoglalva, hogy a sÃ¶tÃ©tben a lÃ¡ba elÃ© nÃ©zzen, Ã©s ne bukjon orra valami kiszÃ¶gellÅ‘ kÅ‘ben vagy szikladarabban. LefelÃ© nehezebb haladni, mint felfelÃ©, Ã©s egyszer kis hÃ-jÃ¡n lebucskÃ¡zott, ha Ã‰jfÃºria nem kapja el, biztosan alaposan Ã¶sszeÃ¼ti magÃ¡t.
- Megvagy?
>- Semmi baj â€“ mormogta. â€“ Csak sÃ¶tÃ©t van.
- Megoldom, maradj itt â€“ egy pillanatra eltÅ±nt, aztÃ¡n nem sokkal arrÃ©bb, a fÃ¡k kÃ¶zt fellobbant egy lÃ¡ng, Ã©s a fekete hajÃº visszatÃ©rt egy fÃ¡klyÃ¡val a kezÃ©ben. â€“ TessÃ©k, Ã-gy lÃ¡tod, hovÃ¡ lÃ©psz â€“ nyÃºjtotta Ã¡t neki, majd kikapta a kezÃ©bÅ‘l a pÃ³tfarkat, Ã©s ment is tovÃ¡bb. â€“ MÃ¡r nincs messze.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m â€“ vÃ¡laszolta, Ã©s elmosolyodva indult utÃ¡na, lÃ©nyegesen kÃ¶nnyebben.
A hÃ¡z csendes volt Ã©s sÃ¶tÃ©t, amikor megÃ©rkeztek, Ã©s Ã‰jfÃºria nem gyÃºjtott lÃ¡mpÃ¡st, hanem a sÃ¶tÃ©tben adott a kezÃ©be egy tÃ¡lat meg valami evÅ‘eszkÃ¶zt, hogy egyen, aztÃ¡n kÃ©zen fogva vezette maga utÃ¡n egy mÃ©g sÃ¶tÃ©tebb szobÃ¡ba, ahol leÃ¼ltette az Ã¡gyra, majd eltÅ±nt egy kis idÅ‘re, hogy szÃ¡raz ruhÃ¡kkal tÃ©rjen vissza.
>Lefekhetett, vÃ©gre egy rendes Ã¡gyba, kellemesen meleg takarÃ³val,

Ã©s Ã‰jfÃºria mellÃ© fekÃ¼dt, bÃ¡r biztos volt benne, hogy egÃ©sz Ã©jjel nem aludt. Å•t viszont olyan gyorsan nyomta el az Ã¡lom, hogy mÃ©g helyezkedni sem volt igazÃ¡n ereje vagy ideje.<p>

Arra riadt, hogy kivÃ¡gÃ³dott egy ajtÃ³.
>- DjÃ¶fullinn! â€“ ordÃ-totta valaki torkaszakadtÃ¡bÃ³l, Ã©s dÃ¶ngÅ‘ lÃ©ptek hangzottak. Mikor kinyitotta a szemeit, Ã‰jfÃºria nem fekÃ¼dt mellette. Nem teljesen Ã©rtette, mirÅ‘l van szÃ³, de a szavakat tisztÃ¡n kivette, mivel az idegen vÃ©gig kiabÃ¡lt, valami ilyesmit: â€“ HÃ¡nyszor megmondtam mÃ¡r, hogy ne gyere a falu kÃ¶zelÃ©be, mikor Ã¡tvÃ¡ltozol?! RÃ¶pkÃ¶dtÃ©l az Ã¶bÃ¶lnÃ©l, Ã©s most mindenki azt hiszi, hogy valami szÃ¶rnyeteg Ã³lÃ¡lkodik a kÃ¶rnyÃ©ken! Alig tudtam Å‘ket meggyÅ‘zni, hogy bizonyÃ¡ra csak egy madarat lÃ¡ttak!
- Nem is tud repÃ¼lni â€“ szÃ³lalt meg egy mÃ¡sik hang, ez AtlasÃ©.
>- HÃ¡t most repÃ¼lt!
- Semmi kÃ¶zÃ¶d hozzÃ¡ â€“ jegyezte meg halkan Ã©s nyugodtan Ã‰jfÃºria. Hablaty felÃ¼lt, nyÃºjtÃ³zott egyet, Ã©s lelÃ¶kte magÃ¡rÃ³l a takarÃ³t. VÃ©gignÃ©zett magÃ¡n: fehÃ©r vÃ¡szoninget Ã©s hasonlÃ³ anyagbÃ³l kÃ©szÃ¼lt, szÃ¼rke nadrÃ¡got viselt. Leugrott az Ã¡gyrÃ³l, tudta, hogy semmi esÃ©lye osonni, kopogÃ³ lÃ©ptei messzirÅ‘l felismerhetÅ‘k. HatÃ¡rozottan kinyitotta az ajtÃ³t.
>- Ã‰n adtam fedelet a fejed fÃ¶lÃ©, Ã©s vÃ©dtelek meg, mikor meg akartak Ã¶lni, Ãºgyhogy lehetnÃ©l egy kicsit hÃ¡lÃ¡sabb is! â€“ replikÃ¡zott az ismeretlen hang gazdÃ¡ja, s most felÃ© fordult, Ã©les pillantÃ¡ssal vÃ©gignÃ©zett rajta. â€“ Å• ki?
- Ã“, nem is mondtam, Å‘ NÃ¡ttskuggaÃ¦tt barÃ¡tja â€“ vÃ¡laszolta Atlas. â€“ Harald, Å‘ a bÃ¡tyÃ¡m, Antares. Woah, ez meg mi? â€“ kÃ©rdezte Ã©rdeklÅ‘dve a lÃ¡bÃ¡ra nÃ©zve. Most csak a pÃ³tlÃ¡bnak azt a rÃ©szÃ©t viselte, amit otthon is, de az Ãºton Ãºgy gondolta, tÃºl feltÅ±nÅ‘ lett volna, nem akarta, hogy tÃºlsÃ¡gosan felfigyeljenek rÃ¡, Ãºgyhogy kitalÃ¡lt hozzÃ¡ mÃ©g egy darabot, ami biztonsÃ¡ggal rajta tartotta a bakancsÃ¡t. Ã•gy csak az lehetett feltÅ±nÅ‘, hogy kissÃ© Ã³vatosabban lÃ©p, nÃ©ha biceg, de semmi mÃ¡s.
>- Semmi olyasmi, amibe bele kellene Ã¼tnÃ¶d az orrod â€“ vÃ¡gta rÃ¡ Ã‰jfÃºria gyorsan, mire a fiÃº felÃ© fordult.
- Figyelj csak, NÃ¡ttskuggaÃ¦tt, ha ez a srÃ¡c elkutyagolt eddig onnan, ahonnan te jÃ¶ttÃ©l Ãºgy, hogy az egyik lÃ¡ba hiÃ¡nyzik, szerintem csinÃ¡ld azt, amit mond, mert ilyen embert nem talÃ¡lsz tÃ¶bbet. â€“ Hablaty zavartan pislogott rÃ¡, nem egÃ©szen Ã©rtette, amit mond, mÃ¡s nyelvet hasznÃ¡ltak, Ã©s Å‘ mÃ©g mindig nem tanult meg mindent.
>- TÃ¶rÅ‘dj a magad dolgÃ¡val â€“ legyintett rÃ¡ a szÃ³lÃ-tott.
- Ã‰n viszont tÃ¡mogatom az Ã¶tletet â€“ szÃ¶gezte le Antares. â€“ Mi szÃ©l hozott?
>- Engem keresett â€“ vÃ¡laszolt helyette Ã‰jfÃºria.
- Esetleg hagyod, hogy megszÃ³laljon?
>- Igazat mond â€“ vÃ¡laszolta Hablaty. â€“ MiÃ©rt hÃ-vod DjÃ¶fullinn-nek? - kÃ©rdezte.
- Å• mondta â€“ vont vÃ¡llat Antares.
>- MiÃ©rt, mit jelent? â€“ kÃ-vÃ¡ncsiskodott Atlas azonnal. â€“ NekÃ¼nk nem mondta meg.
- A ti nyelveteken azt jelenti: Ã¶rdÃ¶g. â€“ Ã‰jfÃºria felmordult, mire felÃ© nÃ©zett, Ã©s bocsÃ¡natkÃ©rÅ‘n elmosolyodott. â€“ JÃ³ sok nevet aggattÃ¡l magadra...
>- Ã‰s, mik a terveid? â€“ Ã©rdeklÅ‘dÃ¶tt Antares. Hablaty hallgatott, nem akarta elmondani, legalÃ¡bbis hallgatÃ³sÃ¡g elÅ‘tt nem. â€“ Ã‰rtem â€“ biccentett. â€“ Akkor beszÃ©ljÃ©tek meg. Ã‰s ha egy mÃ³d van rÃ¡, ne rÃ¶pkÃ¶djetek a kÃ¶rnyÃ©ken, itt mindenki tÃºlsÃ¡gosan Ã©ber, meglÃ¡tnÃ¡nak. Most mennem kell â€“ ezzel kifordult az ajtÃ³n, Atlas kiÃ¡ltva utÃ¡na, Ã©s ketten maradtak.
Hablaty visszament a szobÃ¡ba, hogy Ã¡tÃ¶ltÃ¶zzÃ¶n Ã©s kÃ¶zben prÃ³bÃ¡lta Ã¶sszeszedni a gondolatait. A kÃ©rdÃ©s adott volt:

mi a terv? A terv egyszerÅ± volt. MÃ©lyet sÃ³hajtott Ã©s kibÃ¶kte:

>- SzeretnÃ©m, ha visszajÃ¶nnÃ©l velem Hibbantra.
- MiÃ©rt? â€“ hangzott Ã‰jfÃºria kÃ©rdÃ©se. Nem vette Ã©szre, mikor lopakodott utÃ¡na, de nem lepte meg.
>- Mert... Ã¶sszetartozunk. Mi ketten. Szerinted nem? â€“ RÃ¡nÃ©zett, kereste a sÃ¡rga szemek pillantÃ¡sÃ¡t, de a sÃ¡rkÃ¡ny kerÃ¼lte az Ã¶vÃ©t. S vÃ¡laszt sem kapott. â€“ Figyelj, Ã©n vagyok a falu Ã¶rÃ¶kÃ¶se. Nekem... nekem kell rÃ¡juk vigyÃ¡znom, ha apÃ¡m belefÃ¡rad. Ã‰s... Ã©n nem akarok egyedÃ¼l lenni ezzel a helyzettel. EzÃ©rt is kÃ©rem, hogy gyere vissza. Mert szerintem odatartozol, hozzÃ¡nk. Ott senki nem szÃ³lna azÃ©rt, mert repÃ¼lsz.
- A fajtÃ¡m vÃ¡ndorlÃ³ â€“ szÃ³lalt meg halkan. Hablaty vett egy mÃ©ly levegÅ‘t, Ã©s prÃ³bÃ¡lt nem azzal foglalkozni, hogy a torka Ã¶sszeszorul.
>- Akkor... PrÃ³-prÃ³bÃ¡ld meg nem Ã¶sszevizezni a farkad, Ã©s n-nÃ©ha szerezz rÃ¡ olajat, hogy a fogaskerekek mÅ±kÃ¶djenek... â€“ HiÃ¡ba minden igyekezete, a hangja elcsuklott, nyelt egyet, de Ã©rezte, hogy nem tudna megszÃ³lalni.
Ã‰jfÃºria hirtelen Ã¡tÃ¶lelte hÃ¡tulrÃ³l, szorÃ-totta magÃ¡hoz, reszketve, Ã©s a nyakÃ¡ba szuszogva. Gyorsabban vette a levegÅ‘t, mint kellett volna, s mire Ã©szrevette magÃ¡t, Å‘ is szorongatta a mÃ¡sik kezeit, szinte mint hajÃ³tÃ¶rÃ¶tt az utolsÃ³ tengeren hÃ¡nykolÃ³dÃ³ deszkÃ¡t, Ãºgy kapaszkodott belÃ©.
>- Mi lenne... â€“ morogta halkan, ahogy az Ã¡gyra hÃºzta, Ã©s Hablaty hagyta magÃ¡t â€“, ha te tartanÃ¡d karban?
- Mi? â€“ nyÃ¶gte Ã©rtetlenÃ¼l, alig kapva levegÅ‘t, aminek nem csak a rajta terpeszkedÅ‘ volt az oka.
>- Mennyi idÅ‘ alatt csinÃ¡lsz mÃ¡sik nyerget? A pikkelyeim felsÃ©rtenÃ©k a bÅ‘rÃ¶d hosszÃºtÃ¡von.
- E-egy nap...
>- Nagyon helyes â€“ emelte fel a fejÃ©t Ã‰jfÃºria, Ã©s a pupillÃ¡i egÃ©szen Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek, szinte csak rÃ©snyire. â€“ Akkor holnaputÃ¡n indulunk â€“ jelentette ki. Finoman elmosolyodott, fehÃ©r fogainak egy rÃ©sze Ã©ppen csak kivillant az ajkai mÃ¶gÃ¼l.
Hablaty bÃ³lintott, nyelt egyet. Most nÃ©zte csak meg jobban a mÃ¡sikat, nappali fÃ©nyben: a haja jÃ³val rÃ¶videbb, mint mikor utoljÃ¡ra lÃ¡tta, a fonata sincs mÃ¡r meg, Ã©s a vÃ¶rÃ¶s-fehÃ©r kendÅ‘ helyett most egy mÃ©ly bÅ‘r-barna volt a nyakÃ¡ban (az Ãºj pÃ³tlÃ¡s). Az arca ugyanolyan vilÃ¡gos, a szemei ugyanolyan kifejezÅ‘ek. A jÃ¡rÃ¡sa mÃ¡r egÃ©szen emberi, a mozdulatai is sokat finomodtak, csak tÃºl sok erÅ‘t visz belÃ©jÃ¼k, mint aki nincs tisztÃ¡ban sajÃ¡t magÃ¡val, Ã©s ez igaz is lehet valamennyire. ElvÃ©gre ki mellett tanulhatta volna meg, hogyan kell valakihez vagy valamihez finoman hozzÃ¡Ã©rni?
>Oldalra fordÃ-totta a fejÃ©t, a falat bÃ¡multa (milyen furcsa, mÃ¡s a fa szÃ-ne is illata itt, mint otthon!), Ã©s akaratlanul kibukott belÅ‘le:
- BeszÃ©ltem Gothival. Azt mondta, hogy a hagyomÃ¡nyok nem mondjÃ¡k ki egyÃ©rtelmÅ±en, hogy a tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶kÃ©nek kell felesÃ©g... â€“ Ã‰jfÃºria felnevetett.
>- Mintha hagynÃ¡m, hogy bÃ¡rkit is elvegyÃ©l â€“ kÃ¶zÃ¶lte fÃ©lig fenyegetÅ‘en morogva, fÃ©lig nevetve. OrrÃ¡val megbÃ¶kte Hablaty arcÃ¡t, aztÃ¡n odacsÃºsztatta egyik kezÃ©t, Ã©s maga felÃ© fordÃ-totta, hogy lÃ¡thassa a zÃ¶ld szemeket.
Hablaty zavartan nevetgÃ©lt, s csak akkor csendesÃ¼lt el, mikor Å‘ kÃ¶zelebb hajolt hozzÃ¡.

Finoman Ã©rtek fÃ¶ldet egy sziklÃ¡n, amit csak rÃ¶vid fÅ± borÃ-tott. Fogatlan azÃ©rt szemelte ki a helyet, mert kicsit beljebb volt egy mÃ©lyedÃ©s, Ã©s egy kis sziklapad, amire kiterÃ-tve rÃ¡fÃ©rt a tÃ©rkÃ©p, amit Hablaty rajzolt, mikÃ¶zben utazott a kalmÃ¡rral.
>- A Semmi RemÃ©nysÃ©g innen mÃ©g tizenÃ¶t napi Ãºt hajÃ³val â€“

gondolkodott hangosan, Ã©s vÃ©gighÃºzta ujjÃ¡t a pergamenen. â€“ Ã‰s onnan mÃ©g tizenkÃ©t nap Hibbantig. Biztos vagy benne, hogy menni fog? â€“ fordult hÃ¡tra felÃ©, mire csak megforgatta a szemeit Ã©s megrÃ¡zta a fejÃ©t. SzÃ©ttÃ¡rta karmait, Ã©s karcolÃ¡sokat hÃºzott velÃ¼k a sziklÃ¡t borÃ-tÃ³ vÃ©kony fÃ¶ldrÃ©tegbe. â€“ Hat? Hat mi? â€“ Ã©rtetlenkedett Hablaty, Ã©s ilyenkor legszÃ-vesebben beledobta volna a tengerbe, hogy tÃ©rjen mÃ¡r Ã©szhez. LeÃ¼lt, Ã©s mozdulatlanul meredt a szemeibe, pont olyan pillantÃ¡ssal, amirÅ‘l a mÃ¡sik pontosan tudta, hogy most hÃ¼lyÃ©nek nÃ©zi. â€“ Hat nap? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ Ã³vatosan. IsmÃ©t szemforgatÃ¡s, aztÃ¡n hatÃ¡rozottan bÃ³lintott egyet. Hablaty elhÅ±lve bÃ¡mult rÃ¡, aztÃ¡n Ã¶sszetekerte a tÃ©rkÃ©pet Ã©s eltette. â€“ A szigeteken tudunk vizet szerezni, Ã©s kell egy kis kitÃ©rÅ‘t tennÃ¼nk majd kelet felÃ©, kÃ¼lÃ¶nben nagyjÃ¡bÃ³l mÃ¡sfÃ©l napig nem tudnÃ¡nk hol leszÃ¡llni â€“ gondolkodott hangosan, majd nyÃºjtÃ³zott egyet, Ã©s elindult a mÃ©lyedÃ©s felÃ©. SzÃ©lvÃ©dett helynek bizonyult, bÃ¡r nem gyÃºjtottak tÃ¼zet, csak Å‘ melegÃ-tette fel tÃ¼zÃ©vel a sziklÃ¡kat, mielÅ‘tt mÃ©g lefekÃ¼dt volna, s kicsivel kÃ©sÅ‘bb Hablaty mellÃ© helyezkedett, Å‘ magÃ¡hoz Ã¶lelte a farkÃ¡val, hogy ne fÃ¡zzon, Ã©s rÃ¡borÃ-totta egyik szÃ¡rnyÃ¡t. CserÃ©be Ã©lvezhette pÃ¡r percig, ahogy a mÃ¡sik az oldalÃ¡t vakarÃ¡ssza, a pikkelyei surrogtak, Ã©s halkan dorombolt.
Ez volt az utolsÃ³ napjuk a nagy szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n, aznap szÃ¼rkÃ¼letkor Ã©szaknak vettÃ©k az irÃ¡nyt nem sokkal tÃ¡volabbrÃ³l, mint ahonnan a kalmÃ¡r hajÃ³ja is kitette Å‘ket annak idejÃ©n. Hat nappal kÃ©sÅ‘bb, ahogy megÃ-gÃ©rte, mÃ¡r Hibbant vizei felett repÃ¼ltek, ismerÅ‘s helyeken, Ã©s a falu felett sÃ¶tÃ©tedÃ©s utÃ¡n nem sokkal felhangzott a figyelmeztetÅ‘ Ã©jfÃºria-kiÃ¡ltÃ¡s.

_Maradj kÃ¶zel hozzÃ¡mâ€¦ szÃ¡molj egyig, kettÅ‘ig, hÃ¡romig.
_

_Fel, a ruhaujjadon Ã¡tâ€¦ pont mÃ¶gÃ¶ttem vagy. _

_Maradj kÃ¶zel hozzÃ¡mâ€¦ szÃ¡molj egyig, kettÅ‘ig, hÃ¡romig, _

Fel a ruhaujjadon Ã¡tâ€¦ tÃ¶rd fel a varrÃ¡st.[5]

[1] Maradj kÃ¶zel hozzÃ¡m; angol
>[2] JÃ³nsi â€“ Sticks and Stones; fordÃ-tÃ¡s by: Susie, amiÃ©rt ezer hÃ¡lÃ¡m
[3] A kÃ¶nyvekben valahogy Harald lett HablatybÃ³l, ami egyrÃ©szt kreatÃ-v, mÃ¡srÃ©szt fura, harmadrÃ©szt jÃ³l jÃ¶tt, mert Ãºgy voltam vele, hogy csak nem maradhat Ã¶rÃ¶kkÃ© Hablaty. (AmÃºgy de.)
>[4] Mint a <em>Gift of The Nigt Fury<em>ban.
>[5] JÃ³nsi â€“ Sticks and Stones; fordÃ-tÃ¡s by: Susie~
3<p>

KatieWR; 2014. januÃ¡r 04. â€“ 18.

End
file.